

CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL III. No. 3

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Iul.—Sept. 1937.

ȘCOALELE DUMINECALE

Mijlocul prin care putem ajunge la biserică și populate

de D. Pasca

„Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărtează-te de aici și aruncă-ți vâzrețele pentru pescuit!”

„Simon a răspuns și i-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic; dar la cuvântul Tău voi arunca mrețele”.

„După ce le-au aruncat, au prin o așa de mare mulțime de pești, că începeau să li se rupă mrețele”.

Intâmplarea cu această pescuire a pus pe gânduri pe Petru și pe ceilalți cari au văzut minunea. Această intâmplare a frânt mândria lui Petru și a celorlalți, cari se încredeau în priceperea lor de pescari. Când Domnul Isus vine altă dată la mare și le cere să arunce mrețea la dreapta corăbiei, ei o fac fără zăbavă.

În multe locuri, bisericile și predicatorii s'au obicinuit să creadă, că lucrarea lor trebuie îndreptată numai către oamenii păcătoși, din afara bisericii. Și în acest timp copiii și tineretul din familiile creștine, sunt lăsați la voia întâmplării. În unele locuri, bisericile s'au

obicinuit să creadă, că lucrarea pentru care trebuie să trăiască, constă în venirea la adunare, cântare, ascultarea unei predici, și altceva nimic. Pe de altă parte, alte biserici cred, că dacă au reușit să organizeze tineretul în cor și muzici cu fanfare, și-au atins scopul. Toate cele de sus sunt frumoase și bune, dar, dacă din toate acestea nu iese la iveală Isus, este trudă zadarnică. Un predicator, care vorbea cu mult talent de la catedră, primește un bilet cu următorul cuprins: „Domnule, noi am vrea să vedem pe Isus”. Biletul acesta a pus pe gânduri pe predicator. Din tot ce spunea el cei de jos, nu puteau să vadă pe Isus. El știa să-și facă o predică frumoasă după o anumită schemă, dar ea nu putea să deschidă ușa cerului pe seama ascultătorilor. Atunci s'a dus pe genunchi, conducându-și corabia credinței „mai spre adânc”. S'a suit a doua oră la catedră și după ce a predicat, primește din nou un bilet pe care era scris: „Si ei au mai putut de bucurie când L-au văzut”.

(Continuare în pag. 82-a)

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

de Ruby Danlei

Studii în Evanghelia după Ioan

Lecția pe luna Iulie 1937

Cântare.

Rugăciune pentru program.

Textul: Ioan 1:7.

Introducere: În viitoarele șase luni, vom studia Evanghelia după Ioan. Sper că toate surorile vor studia cu atenție fiecare lecție. În cea dintâi lecție vom reveni asupra mai multor întâmplări în legătură cu viața lui Ioan, scriitorul acestei mari Evanghelii și să vedem scopul cu care scris-o.

I. Scriitorul

1. FAMILIA LUI IOAN.

Apostolul Ioan era probabil din Galilea. Mamă-sa, Salome, a devenit de timpuriu o ucenică a lui Isus. Probabil că era și ea una dintre acele femei galileene, cari îl întovărășeau pe Isus în călătoriile Lui misionare și îngrijeau de ce e trebuincipase. (Luca 8:3). La fel, ca și ceilalți urmași ai lui Hristos, ea aștepta ca El să stabilească o împărăție pământescă și, nutrinând mari speranțe pentru fiii ei, Iacob și Ioan; a făcut acea cerere lui Isus. „Poruncește ca în împărăția Ta, așeză doi fii ai mei să șadă unul la dreapta Ta și unul la stânga Ta”. Dacă comparăm versetul 56 din Matei 27 cu Ioan 19:25, reiese că Salome era soră cu Maria mama lui Isus și în cazul acesta, Ioan a fost verișor primar cu Domnul. Tatăl lui Ioan, bătrânul Zebedei, era un pescar destoinic pe țărmul mării Galileii. Despre el nu știm decât foarte puțin. Era mulțumit cu corabia și să tocmească oameni cari să lucreze pentru el.

2. PRIMA ÎNTĂLNIRE A LUI IOAN CU ISUS.

Ioan Botezătorul era al doilea verișor cu Isus, iar apostolul Ioan era probabil, după cum am văzut primul verișor. Deci Ioan apostolul și Ioan Botezătorul erau rudeni. Când Ioan Botezătorul a început să predice Evanghelia despre iertarea păcatelor, prin

bolozul pocăinței, Ioan era printre ucenicii Săi. Iar când Ioan Botezătorul a arătat pe Isus ca pe Mesia cei trimis de Dumnezeu, Ioan a fost printre cei dintâi cari au părăsit pe vecniul lor învățător și au urmat ce Cel nou. De fapt, aceasta n'a fost o urmare statornică, căci îl întâlnim a doua oră pescuind cu tatăl său pe marea Galileii, unde Isus îl întâiește împreună cu fratele său și-i chiamă să fie urmașii Săi pentru totdeauna. Ei ascultă, fără nici o zăbavă sau amânare. Începând de aici, Ioan este necontent în tovărășia lui Isus.

3. CARACTERUL LUI IOAN.

Se crede că Ioan a fost din fire giugaș, blând, iubitor și cu înclinași spre religie. Cu a te cuvinte, un caracter femelesc. Așa ne este dat în icoane și așa este descris în literatură; iar prietenia deosebită pe care i-a arătat-o Isus, se datora caracterului său care, din natură, era foarte atrăgător. În orice caz mai sunt multe lucruri pe care vom încerca să le cunoaștem. Iacob și Ioan au fost numiți de Isus „Fii tunetului”. Ioan a fost acela care a vrut să oprească pe unul care nu era dintre cei doisprezece să nu mai scoată demoni în numele lui Isus. Ioan a fost acela care a dorit să se pogoare foc din cer, ca să ardă orașul Samariei, pentru că n'a vrut să primească pe Isus. Ioan a fost acela care a urmat pe Isus în curtea mare a preot, în timp de ceilalți ucenici au fugit și l-au părăsit; Ioan a stat la cruce cu femeile din Galilea în tot timpul răstignirii. Acestea nu pot fi faptele unui om care din fire e sfios, giugaș, san molatic. Din fire, Ioan era furișos, curajos și neastâmpărat. Ioan acela pe care îl cunoaștem, este Ioan cel schimbat prin influența lui Hristos; el este Ioan cel care e o făptură nouă în Hristos. El era ucenicul iubit, pentru că el era acela în care iubirea lui Hristos a găsit curs liber și a lucrat în cea mai deplină libertate și cu cel mai minunat rezultat.

II. Scopul Evangheliei

După Ioan 12, 13, 29; 3:1—21; 36; 4:14, 42; 6:22—58; 7:31; 8:21, 30, 31, 36, 51; 9:38; 10:9—28; 11:25; 12:32, 35, 36, 41, 46, 47—50.

Până la capitolul 12, scopul evanghelistului se vede clar. Celelalte capitole din Evanghelia lui sunt pentru credincioși, mai ales capitolele 14 până la 17.

Autorul nu ne lasă ca noi singuri să ne formăm părerea despre scopul cu care a scris Evanghelia, ci el singur ne spune: „Dar lucrurile acestea au fost scrise ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și crezând să aveți viața în numele Lui”. Aceasta ne dă cheia adevăratei explicări a Evangheliei în întregime.

După Evanghelia lui, reiese că adevărata religie nu constă în împlinirea legilor din afară, ci în viața nouă lăuntrică. Această viață nouă ne este dată de sus și ea nu vine decât printr-o credință vie în Isus.

În celelalte Evanghelii Isus este reprezentat ca un învățător divin. În Evanghelia lui Ioan el este recunoscut ca Mântuitor.

Intrebări pentru studiu:

1. Știi ceva despre familia lui Ioan?
2. Unde s'a întâlnit Isus primădată cu Ioan?
3. Ce găsim în Evanghelia după Ioan cu privire la caracterul său?
4. În câte întâmplări din viața lui Isus îl găsim pe Ioan?
5. Ce a făcut Ioan la moartea lui Isus?
6. Ce a făcut Ioan la învierea lui Isus?
7. Spune ceva despre Ioan ca misiionar?

Cine e Hristos?

Lecția pe luna August 1937

Cântare.
Rugăciune.
Cântare.

Introducere: (de sora conducătoare). Ioan ne dă poate mai mult decât ori care scriitor, o dovadă clară despre *cine este Hristos*. În această Evanghelic, el ne dă 7 mărturii despre Hristos. (Aș propune ca 7 membre să ia și să studieze bine câte un paragraf, ca la întrunire, să poată discuta cum trebuie).

1. MARTURIA TATALUI.

Ioan 5:37; 8:18.

În aceste versete Ioan ne spune cum a vorbit acea voce auzită de Isus și

Ioan la botezul Domnului când cerurile s'au deschis și un glas din cer L-a prezentat ca pe Fiul prea iubit și singurul sfânt S'a pogorît peste El în chip de porumbel. În al doilea loc (8:18) Isus arată prin cuvintele Sale, că-și cunoaște natura Sa divină. Cuvântul lui Isus era un foc nestins, dar n'a rămas singur. Tatăl care l-a trimis a mărturisit despre El.

2. MARTURIA FIULUI.

(Ioan 8:14; 18:37).

De obicei, aproape nici un om nu poate să facă o mărturisire despre sine ori cât ar fi de credincios. Pentru că nici un om nu-și înțelege propria sa misiune. El poate să lucreze cu credincioșie zi de zi în lucrul pe care Dumnezeu i l-a încredințat și totuși să nu înțeleagă roadele pe cari le are acest lucru în lume. Bunăoară un tânăr poate să asculte atunci când Dumnezeu îi poruncește să plece într-o țară străină, ca să ducă vestea Evangheliei și totuși să nu știe rezultatul pe care-l aduce lucrul său. Dar Hristos a putut mărturisi despre El, pentru că Se cunoștea. El cunoștea pe Tatăl, își cunoștea originea, își cunoștea soarta, cunoștea misiunea pe care trebuia s'o îndeplinească și ce va însemna aceasta pentru lume.

3. LUCRUL SĂU. (Ioan 10:25; 5:36).

Răspunsul pe care Isus îl dă de data aceasta, este la fel cu răspunsul pe care-l dă trimișilor lui Ioan Botezătorul. El le vorbește despre lucrul Său. Dovada Dumnezeirii lui Hristos nu e numai în mărturia Sa despre Sine, nici în mărturisirea ce au făcut alții despre El, ci în viața Sa, în caracterul Său și în lucrul pe care l-a făcut și-l face încă în lume.

4. SCRIPTURILE. (Ioan 5:39—47).

Isus vorbește aici unor oameni cari nu aveau nevoie să le descopere Scripturile, pentru că le cunoșteau. E adevărat că, cunoștința lor nu era spirituală. Isus le vorbește despre El. Dar ei nu pot înțelege, pentru că nu cunoșteau Scripturile, ei pentru că pe ochii lor e un văl. Aceasta ne face să ne gândim la un om care, vrând să cunoască drumul spre un oraș în care n'a mai fost, se oprește și cercetează o carte călăuzitoare și totuși nu urmează învățăturile ei.

5. IOAN BOTEZĂTORUL.

Ioan 1:7; 5:33).

Ca unul care vine să adeverească, prin mărturia sa, despre ceea ce a văzut, așa Ioan Botezătorul a venit să declare că ceea ce i s'a descoperit cu privire la vremea lui Hristos. Ea spune că Isus a venit să mărturisească despre lumină și el a fost trimis ca un înaintemergător al lui Hristos.

6. MARTURIA UCENICILOR.

Ioan 15:27; 19:35).

Aceasta este o dublă mărturie a adevărului creștinătății. După moartea și învierea lui Hristos, Duhul sfânt le-a deslegat ucenicilor înțelesul crucii. Ei au mărturisit altora acest adevăr.

7. MARTURIA DUHULUI SFÂNT.

(Ioan 15:27; 16:14).

Ținta Duhului sfânt era să slăvească pe Hristos, caracterul Său și lucrul Său. Duhul sfânt vine la noi, ca să ne învețe cum să tălmăcim poruncile lui Hristos pentru vicțile noastre și să ne dea înțelesul lor deplin. Lucrul Duhului sfânt este un lucru treptat, călăuzind biserica și membrii ei pas cu pas la o cunoștință mai înaltă despre o viață adevărată.

Rugăciune:

După cum aceste mărturisiri au dovedit Dumnezeirii lui Hristos, tot astfel trebuie ca prin viața noastră să arătăm că noi credem în Dumnezeirea lui și să mărturisim aceasta, nu numai cu buzele, ci și prin viața de toate zilele.

Nașterea din nou

Lección pe luna Septembrie 1937

Cătăre: Curățit ești de păcat.

Rugăciune.

Cântare.

Textul: Ioan 1:12—13.

Introducere: Un istoric vechiu ne spune că un trib din părțile Răsăritului era așa de supărat pe căldura soarelui încât aveau un obicei ca dimineața, când răsare soarele, să-l întimpine toți într'un glas cu blesteme să poată produce altceva decât bucurie, atunci când răsare. Lumina este dulce și e plăcut pentru ochi, ca să vadă soarele. Când a răsărit Soarele

dreptății, știm că a fost salutat în dicțiile feluri, de diferite clase sociale. Tot așa se întâmplă și azi cu cei ce aud Evanghelia. Sunt unii cari refuză pe Hristos și sunt alții cari îl primesc, ca pe un Mântuitor.

„NĂSCUȚI DIN NOU”.

În capitol 3 din Evanghelia după Ioan este redată convorbirea lui Isus cu Nicodim. Nicodim era un învățător al legii. Era greu pentru el să creadă că religia poate fi și altceva decât ceea ce se poate pipăi. Pentru el „o împărăție” era ceva politic, „nașterea” ceva fizic și așa mai departe. Felul cum Isus privea religia și viața religioasă, l-a uimit. Dar Isus i-a zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”.

NECESITATEA NAȘTERII DIN NOU.

„Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este Duh”. Nicodim nu pricepe această naștere din nou. Dar Domnul îi spune că, acest lucru se face prin Duh. Noi nu primim prin sânge. De aceea este mare nevoie ca viața spirituală să fie dată de Duhul sfânt. Sufletul, care e în rătăcire, care e pe întregul în păcat, care e străin față de harul lui Dumnezeu; trebuie să se nască din nou. Ființa omului e alcătuită în așa fel că trebuie să fie reconstruită în chip spiritual, ca să poată privi așa cum Dumnezeu privește, să simtă și să lucreze, așa cum El dorește să lucreze.

PUTEREA NAȘTERII DIN NOU.

Schimbarea care ia loc în natura omenească, e așa de radicală și așa de întreagă încât e imposibil să fie făcută decât de o putere supraomenească. De aceea Isus spune că ea este lucrarea Duhului sfânt. El compară Duhul sfânt cu vântul. Nimeni nu știe de unde vine și încotro merge. Numai Duhul sfânt e în stare să producă o așa schimbare care, dintr'o ființă rea, să facă un martor al Său.

DOVADA NAȘTERII DIN NOU.

Într'un cuvânt aceasta este *viața nouă*. „*Îi auzi vuietul*”. Nu putem ști mai mult din tainele vântului, dar vedem și simțim efectul prezenței sale în natură. Tot așa, în nașterea din nou e o taină lucrată de Duhul lui Dumnezeu. Dar putem vedea rezulta-

tele în viața creștinilor și în roadele lor. E greu să deosebești pe un credincios de unul necredincios? „După roadele lor îi veți cunoaște”. Un creștin adevărat va aduce roade pentru Domnul Său. Viața sa... nu numai Dumineca în biserică, ci zilnic va fi o mărturie a Domnului. Și atunci nu e

mai necesar să întrebăm: „Ești tu credincios?”

Intrebări:

Care este subiectul acestei lecțiuni?
Ce înseamnă să fii născut din nou?
De ce avem nevoie de nașterea din nou?

Cum se face nașterea din nou?

PROGRAMELE SOCIETĂȚILOR TINERETULUI

de Alexe Popovici

Duminecă, 4 Iulie.

Lăpădarea de sine

Textul: Matei 16:21—27.

Scopul lecției e să înțelegem și să aplicăm mai mult învățătura aceasta în viețile noastre. Isus a pretins-o, ucenicii și adevărații creștini au aplicat-o. Și azi e nevoie mare de oameni lepădați de ei înșiși.

I. NECESITATEA EI.

Sunt multe motive pentru cari Isus cere să fim lepădați de noi înșine și printre altele o să înșirăm vreo câteva. a) *Să prețuim lucrul Evangheliei.* Unul care nu e lepădat de ei înșiși, se prețuiește pe el mai mult decât cauza Evangheliei. Exemplul e Apostolul Petru care, când auzit de suferințe și fiindecă nu era lepădat de sine, ar fi căutat să inconjoare drumul către cruce. Când ne iubim și ne prețuim mai mult decât Evanghelia, atunci ea e pe un plan mai jos. b) *Să atârnăm încrezătorii în noi înșine.* Omul nelepădat de sine, e ispitit să creadă că el e eroul lumii, că e în stare să facă lucruri foarte mari, că are o putere nebiruită și răul e acolo că, încrezându-se în sine, cade la cea mai apropiată și mică ispită. c) *Să atârnăm în totul de Domnul.* Când ne lepădăm de noi înșine, atunci nu mai vedem nimic bun în noi și ne răzăm numai de Domnul.

II. SEMNELE LEPĂDĂRII DE SINE.

Omul lepădat de sine se cunoaște

repede. Iată unele semne: a) *E mai mult interesat de Evanghelic, ca de sine.* Într-o biserică se strângeau niște ajutoare pentru un misionar al Evangheliei. În timpul acesta intră pe ușă un frate care venea dela fabrică și-și primise plata. Avea în buzunar 300 lei, iar cheltuiata făcută în săptămâna aceea era de 348 lei, așa că-i mai trebuia încă 48 lei să-și achite datoria. Totuși, când a auzit de ce-i vorba, a scos 50 lei și i-a dat cauzei sfinte. Pe săptămâna viitoare a trebuit să mănânce mai puțin, ba să stea chiar și flămând. N'a fost el mai mult interesat de cauza Evangheliei, ca și pentru c.? b) *Nu se jignește.* De multeori, din greșală, scap un cuvânt la auzul căruia unul sau doi din cei de față se supără, căci le-a atins demnitatea lor. Dacă însă, ei sunt lepădați de sine, atunci nu-i doare de cul lor. c) *Sunt încrezut în Domnul.* Exemplul așa de frumos e Ilie. El a crezut că Domnul în timp de foamete, îl va hrăni, și Iosif, care în încrederea sa, a vrut mai bine să meargă în închisoare. Sunt apoi zeci de mii de misionari.

III. ROADELE LEPĂDĂRII DE SINE.

Cine trage foloasele ei? Domnul și noi. El are folos că: a) Evanghelia e prețuită și predicată pe orice vreme, chiar și prin prigoane de oamenii lepădați de sine. b) El devine ținta spre care sunt îndreptate privirile lor. Prin lepădare de sine, omul, văzându-se că

nu e așa cum se credea, caută un alt punct de reazăm și-și îndreptă privirea spre Domnul. Apoi și noi câștigăm. Revenim legați strâns de Domnul. Legătura între noi și El devine așa de trainică și neclintită încât suntem una. b) Prin lepădare, punem sufletul mai sus decât trupul. Sigur aceasta e un câștig mare, când ajungem să cunoaștem că trupul nu e așa cum adesea ni-l închipuim noi. Acum facem și noi așa cum a spus Isus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu...”

Duminecă, 11 Iulie.

Apostolul Petru

Textul: Matei 4:18—20; I Petru 1:1.

Scopul nostru e să cunoaștem mai bine pe apostolul Petru, să-l imităm în ce a făcut bine și să ne ferim de greșelile lui.

I. PETRU CA OM.

Prima dată îl vom privi ca om. 1) Petru era om cu familie. E clar că a avut soție, căci ni se spune că avea soacără. Nu știu dacă a avut și copii sau nu, totuși e interesantă observația că ei chiar familie având, a făcut multă misiune. Familia nu e ceva care să poată opri pe cineva dela misiune. 2) Petru un om curajos. Lucrul acesta se vede din faptul că atunci când a fost vorba că cineva să ia sabia el a luat-o. Isus a observat curajul său. Priviți-l după Rusalii. 3) El era un om schimbăcios. Petru nu-și ținea hotărîrea. Căderea lui arată clar lucrul acesta. Să nu credem însă, că era un om dus de valuri. Când a băgat de seamă acest păcat, a căutat să se îndrepte.

II. PETRU CA APOSTOL.

Partea care ne interesează la Petru e cea de apostol. 1) El e unul dintre cei dintâi ucenici. A fost găsit de Andrei și adus la Isus. La început era

un ucenic al lui Ioan Botezătorul. Pregătit aici în așteptarea lui Mesia, era ușor pentru el să devină omul lui Isus. 2) El e unul dintre cei mai apropiați de Domnul. Când Isus voia să ia numai pe cei mai apropiați de El, să fie într'un cerc mai restrâns, alega trei, iar unul dintre ei era Petru. Exemplu: la schimbarea la față și în Ghetsemani. Sigur, el era în primul rând. Era o plăcere și pentru Isus să-l vadă printre cei mai de lângă El. De pildă, la înviere, Isus, îl numește pe nume, ca să fie și el la întâlnirea cu ucenicii. 3) El e unul care a lucrat mult. Urmăriți în Noul Testament lucrarea sa de după Rusalii. Ia parte la înființarea unei mari biserici și e îngrijorat de starea celor înființate. Cetiți cele două epistole a'e sale.

III. PETRU CA MARTIR.

În Noul Testament nu găsim nimic despre moartea lui Petru. Există o legendă care spune următoarele: Pe la anul 68 după Hristos, pe timpul persecuției lui Nero, Petru se afla în Roma. Într-o dimineață, când răsărea soarele, Petru ieșea printre vile Romei să fugă de prigoană. În timp ce mergea pe drum cu capul plecat, îi apare în față Isus. Nu se oprește însă, să stea de vorbă cu el, ci merge mai departe. Petru îl întrebă mirat: „Doamne, unde mergi?” La aceasta Isus răspunde: „Mă duc să mor încă odată pentru cei ce nu vor să moară pentru mine”. Petru a fost lovit, frânt și eucerit și strigă: „Nu, Doamne, lasă că mă duc să mor pentru tine”. S'a întors și a plecat spre Roma. La intrare a fost prins și omorât, răstignit cu capul în jos. Petru a fost mare în viață, mare în fapte, mare în moarte.

Duminecă, 18 Iulie.

Străjerul altora

Textul: Ezechiel 33:1.

Scopul nostru azi e să cunoaște în-

sărcinarea noastră și să trezim spiritul de răspundere pentru a mărturisi lui Isus. Programul deci e misionar. Personalitatea străjerului. Să căutăm mai întâi să cunoaștem pe cel cărui a s'a dat cinstea să fie străjerul altora. 1) Textul nostru spune: „Vorbește poporului Tău”. Arată deci că din mijlocul poporului. Lucrul lui e ușor, căci e dintre ei, se poate apropiat de ei, e legat de ei. E o greșală să crezi că oamenii cu mari însărcinări dela Dumnezeu, au fost rarități. Proorocii, ucenicii, marii predicatori, etc., au fost ieșiți din mijlocul poporului. 2) *E un om cu care Dumnezeu stă de vorbă.* Cuvintele... „Cuvântul Domnului mi-a vorbit...” arată, că Dumnezeu obișnuia să vorbească cu el. Intotdeauna, când Dumnezeu vorbea cu cineva, acele se infrișoșă, aiei însă, nu e așa. 3) *E un om care a trezit increderea în Dumnezeu.* E un lucru mic să se încredințeze viața unui popor în mâna ta? Viitorul și starea cuiva să depindă de tine? Intocmai după cum viața călătorilor dintr'un tren depinde de mecanic, tot astfel poporul e pus în mâna proorocului. În textul nostru e vorba de un popor încredințat pe un timp de primejdie, când e atacat de dușmani. 4) Un om cu demnitate e vrednic de un asemenea lucru. Un serviciu mare se încredințează unui om mare. Când era nevoie de a conduce poporul spre Canaan, s'a găsit bărbatul mare, Moise. Impăratul Nerva căuta un moștenitor pentru tron. În cele din urmă a găsit pe marele Traian. Dacă se cere ca străjerul să aibă personalitate, motivul era însărcinarea sfântă pe care o primea.

1. *O însărcinare divină.* Omul primește această însărcinare, nu din mâna unui om, ci direct, din mâna lui Dumnezeu. Iie, când a primit însărcinarea de a vesti răzburarea lui

Dumnezeu, a predicat chiar cu riscul vieții.

2. *O însărcinare în care e în joc viața unui popor.* De slujba aceasta atărnă scăparea sau pierirea unui popor, a fraților săi. Pe timpul unui războiu, comanda trupeii care apăra un oraș, era în mâna unui general care se trăgea chiar din acel oraș. Câtă grijă avea el, căci apăra chiar pe frații săi, pe rudele sale!

3. *O însărcinare pentru a zădărnici planurile dușmanului.* Sigur, dacă va fi la înălțime, atunci dușmanul va cădea. Rolul cel mai mare pe timp de războiu e al sentinței.

4. *O însărcinare al cărei scop e veghiera.* Să pândescă ivirea dușmanului, era lucrul pe care trebuia să-l aibă străjerul. Ochii să-i fie mereu în direcția dușmanului, urechea să prindă ori ce mișcare.

5. *O însărcinare de a da alarma la vederea primejdiei.* Intr'o comună, la malul unui râu, era, într'o noapte, de pază un om foarte atent. Apa râului începu de cu seară să crească; noaptea începu să se reverse. Omul de pază a dat alarma și toți locuitorii s'au putut salva.

III. RĂSPUNDEREA STRAJERULUI.

O slujbă mare are și o răspundere mare, mare. Așa e pretutindeni.

1. *Răspundere față de Dumnezeu.* E greu să răspunzi în fața unui superior. Cu atât mai mult în fața lui Dumnezeu.

2. *Răspundere față de popor.* Sunt grave ambele, și neascultarea și pierderea poporului. Când Saul a oprit niște animale grase pentru jertfa Domnului, Samuel îi muștră cu întrebarea: „Voiește Domnul mai bine jertfa sau ascultarea?” „Sângele unui popor”, spune Domnul, „Il voi cere din mâna ta”. Câtă pedeapsă o să atragă neascultarea? Dar pierderea unui popor?

Duminică, 25 Iulie.

Mielul lui Dumnezeu

Textul: Ioan 1:29—34.

Scopul nostru de azi e să ne apropiem mai mult de Domnul.

I. CUVINTELE LUI IOAN SUNT O MARTURISIRE.

Ioan nu predică, ci mărturisește.

1. *O mărturisire din experiență personală.* El stă pe mal când Isus vine; iar, după botez, vede Duhul și aude glasul Tatălui. Aceasta l-a convins că Isus e Mesia.

2. *O mărturisire mistonară.* Ioan vrea ca și alții să afle pe Isus. Și noi trebuie să dorim acest lucru. Andrei, când găsește pe Isus, fuge și spune lui Petru, ca și el să vină să-L cunoască. Dacă Isus ar fi cunoscut de toată lumea, atunci ar domni peste mai mulți.

3. *O mărturisire către cei apropiați de el.* Ioan a început a mărturisi pe Isus în cercul cel mai apropiat. Noi facem adesea greșală că-L mărturisim străinilor, dar la ai noștri nu căutam să-l vestim. Dacă găsești o comoară, nu spui mai întâi la ai tăi?

II. CUVINTELE LUI IOAN SUNT O UMILIRE.

El și-a câștigat un nume bun. A devenit cunoscut. Lumea alerga la el, îl asculta și-i urma sfaturile.

1. *Dar Ioan îi predică pe Isus mai presus ca și el.* Prin faptul acesta, se coboară pe sine. Ce om minunat! Nu caută să-și salveze treapta sa. La o masă dată în cinstea unui profesor, careții au fost surprinși, când, pe la jumătatea mesei, intră pe ușă o tânără bătrână nu prea bine îmbrăcată, la venirea căreia profesorul se scoală, o întâmpină și îi oferă locul său din capul mesei. La urmă afară cu toți că era mama sa.

2. *Ioan face această mărturisire chiar*

în fața ucenicilor. Știți ce a însemnat lucrul acesta. A pierdut majoritatea ucenicilor săi.

III. ACEASTA E O PROOROCE.

Aici Ioan face și o proorocie. El spune: „...care ridică păcatul lumii”.

1. *Păcatul aduce moartea*, iar, pentru a scăpa lumea, Isus trebuia să moară. Iată cum Ioan proorocește: moartea lui Isus chiar la botez.

2. *Păcatul ridicat înseamnă scăparea de el și de răspunderea lui.* Când Avram Lincoln a ridicat sclăvia negrilor, i-a scăpat de viața de robie. Isus ne-a scăpat de iad și de moarte, prin faptul că a ridicat de pe noi păcatul.

3. *Păcatul ridicat înseamnă că putem primi cerul.*

Duminică, 1 August.

Nunta din Cana

Textul: Ioan 2:1—12.

I. NUNTA LA CARE IA PARTE ISUS.

Aici e însemnătatea acestei nunți: Isus ia parte la ea.

1. *El o face vestită.* Să presupunem că Isus n'ar fi fost acolo. Ea n'ar fi în Noul Testament. Prezența Sa însă, a făcut să i se ducă vestea.

2. *O face creștină.* La nunți adesea se petrec lucruri rele. Faptul acesta a făcut ca nunțile să-și piardă valoarea. Dacă Isus a fost acolo, sigur atmosfera a fost creștină. Câte nunți, la care se petrec lucruri rele, ar avea o atmosferă creștină, dacă Isus ar lua parte la ele.

3. *Isus îi dă un început bun.* Se poate ca, acolo unde e Isus la primul pas, să nu fie un început bun? Într-o comună era un tânăr care știa că trebuie să se pocăiască. Fiind însă, necăsătorit, amâna pocăința până după nuntă. Predicatorul îi spuse că n'o să aibă parte de o viață fericită, fiindcă

Isus nu e pus în primul loc. Și așa s'a și întâmplat.

II. NUNTA LA CARE ISUS LUCREAZĂ.

Isus, dacă e la nuntă, nu șade, ci lucrează.

1. Lucrează pentru binele tinerilor.

Isus preface apa în vin. Nu era această un ajutor pentru ei?

2. Lucrează pentru a-i face pe ucenici să creadă mai mult în El. Ucenicii erau ai Săi. Însă El vrea ca ei să creadă mai mult în El. Și azi Isus lucrează ca tu să crezi mai mult în El! Când Spurgeon s'a dus într'o biserică, predicatorul, văzându-l, cu toate că auzise despre el, n'a voit să-i dea amvonul. Spurgeon a stăruit și a mers, să predice, iar, după predică, a câștigat încrederea.

3. Lucrează fără să i se ceară. Gândiți-vă. Isus, din propria Sa inițiativă, face lucrul acesta. Aici e spiritul lui Isus. A văzut lipsa și a căutat să o înlăture. Dar când îi ceri printr'o rugăciune fierbinte? Cine duce pe Isus cu el pretutindeni, e fericit.

Duminecă, 8 August.

Pescuirea minunată

Textul: Luca 5:1-9.

I. MUNCA SAU TIMPUL FĂRĂ ISUS E PIERDUT.

Inchipuiți-vă pe ucenici pescuind o noapte întreagă fără a prinde măcar un pește.

1. Cu Isus poți face lucruri mari. Puterea lui Isus se varsă în credincios, făcându-l tare. Cu Isus biruești păcatul, lumea și ispita. Stan, bețivul, în dorința de a fi mai bun, încerca, prin puterea sa, acest lucru. N'a putut izbuti însă. Într'o zi intră în adunarea credincioșilor, se predă lui Isus, și, cu El, a devenit unul din cei mai buni oameni.

2. Iată o cale de a lucra puțin și a câștiga mult. Astăzi toată lumea caută să găsească o astfel de metodă. Iată-o. Să-l ai pe Isus cu tine în lucrare și vei avea rezultatele cele mai bune. Un fabricant de săpunuri, când a început lucrarea sa, l-a pus în cauză și pe Isus. A început cu El și a reușit ca puțini alții. „Toate lucrările bune se încep, cu rugăciune”.

II. PREZENȚA LUI ISUS ADUCE BINECUVÂNTARE.

1. Prezența Sa aduce binecuvântare și pe timpuri când ți se pare că nu mai poți ca să o ai. Când Isus spune să arunce mrejea, primește răspunsul că, toată noaptea n'au prins nimic, iar dacă noaptea n'au prins cu atât mai puțin ziua. Parcă ar vrea să spună că nu e timpul acum de a prinde pești.

2. Aduce binecuvântare în locul unde nu era așteptată. Isus spune pe țârm lucrul acesta și aici nu e locul de prins pești. Ci iată minunea. Ei au pescuit în lac o noapte întreagă și n'au prins nimic și acum la țârm au prins așa de mulți.

3. Aduce binecuvântare și când ești descurajat. La spusele lui Isus, Petru, foarte descurajat, răspunde: „Toată noaptea... n'am prins nimic...” Adesea, în timpul cel mai plin de descurajare, a venit cele mai mari binecuvântări peste oamenii cari au găsit pe Isus.

III. ASCULTAREA DE ISUS ADUCE CĂȘTIG.

Uitați-vă la corabia plină de pește și veți vedea roadele ascultării.

1. Aduce câștig peste așteptări. Nici odată nu s'au gândit ucenicii la atâta pește într'o mreje dintr'o singură aruncătură. Femeia care l-a hrănit pe Ilie, poate s'a cugetat că o să primească îndărăt, atâta făină și ulei, cât va da proorocului, dar a primit mult mai mult.

2. Aduce câștig chiar când vine după șovăială. Naaman Sirianul a șovăit

să intre în Iordan la spusele lui Elisei, dar, cu toate acestea, când a intrat, a fost vindecat.

3. *Aduce câștig și sufletește și trupește.* Sufletul e mântuit de moarte, de pedeapsa veșnică, când ascultă de Isus. Trupul, la fel, primește nenumerate daruri de la Isus, pentru că ascultă de El.

Duminică, 15 August.

Judecata de apoi

Textul: Apoc. 20:1—15.

I. JUDECATA GENERALĂ.

Nu va fi nici o persoană care să nu se prezinte la judecată. Acolo nu e nici o scăpare.

1. *Vor fi atât cei vii cât și cei morți.* Textul nostru spune că au fost văzuți și cei vii și cei morți. Asta înseamnă că va fi o întâlnire între cei iubiți, dar despărțiți prin moarte. Sigur, atunci va fi o mare curiozitate, căci vom căuta să vedem pe oamenii vestiți din lume despre cari am învățat. Dar nu numai atât, ci va fi și o groază. Să vezi mormintele deschizându-se și ieșind din ele cei acoperiți de veacuri cu țărână.

2. *Vor fi și cei buni și cei răi.* Toți vor fi prezenți. Cine va privi la toți, va putea să vadă pe fețele celor ce erau răi în viață, o tulburare adâncă. Remușcarea atunci va începe să-și facă lucrarea. Necredincioșii vor putea să vadă atunci cât au pierdut prin necredința lor.

II. JUDECATA DREAPTĂ.

Judecătorul e drept și sfânt și sigur că și judecata Sa va fi dreaptă și sfântă. Omul sfintește locul și lucrarea.

1. *Va fi fără milă.* După cum un judecător nu se mișcă, nu e atins la durerea vinovatului, când în apărarea lui vine soția lui și plânge prezentându-i copiii lui, cari vor rămâne orfani prin condamnare, tot așa la a-

cea judecată nu va fi milă. Sigur, perioada mi ei s'a sfârșit.

2. *Va fi fără părtinire.* Numele, familia, educația, titlul sau ori ce altceva nu va fi în stare să atragă părtinire dela dreptul Judecător. Un general, conducător al Romanilor, a trebuit să-și condamne chiar pe fiul său, din pricină că a fost cumpărat de dușmani.

3. *Judecata va fi dreaptă, căci altcum sfințența Judecătorului ar fi atinsă.* Omul e cântărit după lucrarea sa. Și sigur, dacă Dumnezeu ar face părtinire cuiva, atunci n'ar mai fi drept.

4. *Judecata va fi dreaptă din pricină că, în fața lui Dumnezeu, toți sunt pe aceeași treaptă.* El răsplătește pe cei ce l-au servit și pedepsește pe cei ce n'au ascultat de El.

III. JUDECATA VA FI DEFINITIVĂ.

Accasta înseamnă că ceea ce se va judeca atunci, va rămâne pentru veșnicie.

1. *Nu va exista drept de apel.* E ultima instanță. Nu mai e unde apela. Intotdeauna apelul e făcut, fiindcă sentința a fost dată greșit, fie prea aspră, fie prea ușoară. Atunci lucrul acesta nu va fi. Fiecare va fi convins că așa trebuie să se hotărească. Hauptman, răpitorul copilului lui Lindbergh, a apelat cât a putut. A ajuns însă, la judecata cea mai din urmă și atunci n'a mai fost loc de apel.

2. *Fără a mai rămânea o speranță de scăpare.* Aici stă speranța acestor judecăți. Indată ce ai auzit sentința, nu mai rămâne nici o speranță, căci nu e dată pentru un timp mărginit; ci pentru toată veșnicia.

Duminică, 22 August.

Isus. Indrumătorul vieții

Textul: Faptele 22:6—10.

Azi vreau să vedem cum Domnul Isus lucrează pentru a scoate pe om

din balta păcatelor și a-i îndruma viața pe drumul mântuirii spre cer. Programul să fie cât mai viu, să fie o bucurie simțită.

I. INDRUMEAZA VIAȚA AFARĂ DIN PĂCAT.

În păcat, omul rătăcește, fără să cunoască locu unde e. Nu găsește nicio cale de scăpare.

1. *El oprește pe păcătos din calea păcatului.* Păcătosul merge înainte și nu-și dă seama să se oprească. Trebuie ca Isus să-i apară în față și să-i spună: „Stai!”

2. *O oprire personală.* Observați că Isus ne strigă pe nume. Aici e spulberarea unor seuze ale credincioșilor. Nimeni nu va putea să spună că n'a fost luat în considerație.

3. *Te chiamă afară din păcat numai cu consimțământul tău.* Saul n'ar fi fost scos din păcat, dacă nu și-ar fi dat consimțământul. El spune: „Ce să fac, Doamne?” Isus nu ne mântuiește cu sila. El nu scoate pe nimeni afară din păcat cu forța.

4. *Te îndeamnă, oprindu-te prin surprindere.* Saul mergea liniștit pe drum și, prin surprindere, Isus îl oprește. Belșatar ședea la un ospăț, se îmbuia în mâncări, beuturi și petreceri, când apărură pe zid o mână scriind. Nu era acolo tot o lucrare divină pentru a opri din păcat, tot prin surprindere? Ai putea să spui și tu că te-ai oprit la glasul Domnului?

II. EL INDRUMEAZA PE CREDINCIOS ÎN TURMA LUI.

Nu-l lasă pe om între drumuri, ci îi arată o cale nouă, mai bună.

1. *El introduce în rândul credincioșilor.* Cetiți textul care spune: „Mergi în Damasc și îți se va spune ce trebuie să faci”. Iar, pe de altă parte, poruncește lui Anania să meargă la Saul. Asta arată că, în planul lui divin, e,

ca cei credincioși să fie o familie, să fie uniți ca împreună să se întărească în credință.

2. *Să nu călătorești singur pe calea credinței,* ci să ai tovarăși și să ajuți și pe alții.

3. *Indrumarea din rău în bine.* Deosebirea e așa de mare că e numită o trecere dela moarte la viață. E ca omul care amorțise de frig pe drum, în timp de iarnă, și care a fost dus într'o cameră caldă. Ce deosebire de aier, de stare și de simțire! Înainte umbra prin nămolul păcatului stropit și stropind pe alții. Iar acum, în familia creștină, e iubit, iubind pe alții.

III. EL INDRUMEAZA PE OM PE CĂRAREA CERULUI.

Omul nu rămâne numai într'o familie, ca cea creștină, ci, însoțind această familie, merge pe cărarea cerului.

1. *Pe această cărare descoperă lucruri și binecuvântări noi.* Aici e secretul că creștinul nu se urăște a fi creștin. Astfel, bucuria lui crește din ce în ce mai mult. Descoperirea a ceva nou, provoacă înviore.

2. *Pe cărarea cerului poate să vadă mai bine ticăloșia din care a fost scos.* Un om călătorind, noaptea, pe un drum necunoscut, căzuse într'o groapă. A început să strige după ajutor. Dimineața trecătorii au lăsat o sfoară și el, agățându-se de ea, a fost scos. Abia acum, când s'a uitat în groapă, a putut să vadă unde a fost.

3. *Pe cărarea cerului, ești sigur că ai să ajungi în cer.* Când ai pus piciorul pe această cărare, ești sigur că ai scăpat de păcat. Intocmai ca și călătorul ce venea cu vaporul. Când a pus piciorul pe țărnișă, a fost sigur că a scăpat de pericolul înecului în valuri. Dar nu numai atât, ci ai și bucuria și siguranța cerului. Pavel aștepta cu nerăbdare clipa când își va vedea Părintele.

Duminecă, 29 August.

Mântuirea

Textul: Efes. 2:1-10.

I. MANTUIREA DELA PIERZAREA SIGURĂ.

Isus nu ne-a salvat dintr'o stare bună, ca să ne ducă într'una și mai bună, ci dintr'una rea, să ne ducă într'alta foarte bună.

1. Sentința era gata, era pronunțată: „Plata păcatului e moartea”. Și n'am păcătuit noi? Porțile iadului erau deschise să ne primească. Mai era vreă scăpare pentru noi? Unde? Când judecătorul pronunță o sentință fără drept de apel, mai poate condamnatul scăpa?

2. *Salvarea sigură a venit.* Un predicator voia să explice unui păgân ce a făcut Isus cu el. A luat un vierme, l-a aruncat într'un loc încercuit cu foc și apoi a întins mâna și l-a scos din flăcări.

II. MANTUIREA COSTISITOARE.

Sentința era grea, pentru că păcatul era mult și mare. Mila și îndurarea lui Dumnezeu căutau scăparea noastră, dar El nu putea să-și tăgăduiască sfințenia și dreptatea, cari cereau pedepsirea păcătosului. S'a găsit o cale, care însă, era scumpă.

1. *Isus să părăsească gloria și splendoarea cerului și să se coboare pe pământ.* Aceasta înseamnă o umilire vremelnică, desbrăcarea de Sine, — cum spune Pavel Filipenilor.

2. *Viața noastră fiind condamnată, trebuie să ne dea viața Sa.* Aici e un adevăr biblic: noi — răscumpărații — trăim, dar nu viața noastră, ci viața lui Isus. Iar Isus, ca să ne dea nouă viață, trebuia să primească moartea. Un criminal, osândit la scaunul electric, avea o logodnică, și ea ține foarte mult la el. A căutat să-i scape viața în fel și chip, dar n'a putut. La urmă, în ziua execuției, ea s'a suit în clopotniță, unde era clopotul morții,

la tunetul căruia se apăsa butonul electric, pentru a-l carboniza pe condamnat. La ora hotărîită, vine cel ce trăgea clopotul și începe să tragă. Clopotul însă, nu suna, căci ea s'a agățat de limba clopotului și era purtată în toate părțile. S'a rănit, a fost desfigurată, dar n'a lăsat clopotul să sune. În cele din urmă, văzând că nu sună clopotul, s'a suit în clopotniță și o văzu agățată de limba clopotului. O luă și o duse la judecătorul care stătea să privească execuția. Auzind cele întâmplate, judecătorul iertă pe osândit. Păcatele trebuiau spălate și spălarea era numai cu sânge. Iar El și-a dat sângele, ea, prin El, să ne spele păcatele.

III. MANTUIREA VEȘNICĂ.

Suntem salvați pentru veșnicie.

1. *Nu e o salvare vremelnică.* La unele închisori se dă voie câte unui deținut pentru a petrece câteva ceasuri liber. Cu noi nu e așa. Elevul are vacanță de sărbători, dar după ce ele au trecut, e din nou la școală. Soldatul are și el concediu; dar, după trecerea lui, e iarăși în cazarmă. Toate acestea sunt vremelnice.

2. *Nu e o salvare în parte.* Adică să fii mântuit numai de păcatele mici și de cele mari nu. Cu cât păcatul e mai mare și mai numeros, cu atât sângele lui Isus e mai mântuitor.

3. *Nu e o salvare numai pentru unele persoane.* Aici nu e deosebire. Cine vine la crucea lui Isus cu pocăință, e iertat și salvat.

Duminecă, 5 Sept.

Isus, tovarășul vieții

Textul: Matei 28:20.

Azi vreau să ne cunoaștem tovarășul care ne însoțește de la pocăință până în veșnicie. Conducătorul va arăta că noi simțim nevoia de prieteni. Apoi că sunt tovarășii rele. Va mai arăta:

că Biblia ne vorbește că au fost oameni cari au umblat cu Dumnezeu. (Enoh, Avram, etc.) Și vorbitorii vor arăta că Isus ne-a promis că va fi tovarășul nostru.

I. TOVARAȘ CREDINCIOS.

Aceasta-i calitate unui adevărat prieten.

1. *Rămâne prieten și la bine și la rău.* Solomon spune că prietenul bun la nevoie se face frate. Adică, nevoia nu-l îndepărtează, ci-l apropie. În timpul războiului erau doi prieteni din copilărie în același tranșeu. Un obuz l-a rănit pe unul la picioare. S'a comandat retragerea. Cel rămas neatinș a luat în spate trupul prietenului său.

2. *E credincios față de greșelile noastre* El ne înțelege; știe că avem slăbiciuni. Și nu numai că ne înțelege, dar mijlocește la Tatăl pentru noi. Un conducător al Grecilor se supăraseră cu un mare filosof din țara sa. Acesta însă, era prieten cu fiul conducătorului. Ei se întâlneau într-o grădină a orașului. Fiul a făcut tot ce a putut, a mijlocit la tatăl său și filosoful a fost iertat și reprimis de conducător.

3. *În credințoșia Lui, se apropie mai mult de noi.* El spune: „Cine face un pas spre Mine, eu fac doi către el”. Prietenia Lui se întărește, înămitatea crește și inima ni se deschise tot mai mult față de El.

II. TOVARAȘ, CARE AJUTĂ.

El nu e numai credincios, ci și ajutor.

1. *Te ajută să-ți porți povara și durerea.* Sunt în viață clipe când se pare că nimeni nu te înțelege, nu te ajută. Și ce fericire e când știi că El e lângă tine și tu nu ai numai jumătate din povară!

2. *Te ajută să învingi lumea și păcatul.* Credeți că oamenii sfinți ai au biruit prin puterea lor, păcatul și ispita? Nu, ci prin ajutorul Său. E

luptă alături de noi și încă mai toarnă putere și în noi. Ghedeon, a biruit el armata mare a Madianitilor? Cine a izgonit pe falnicul Sanherib dela porțile Ierusalimului? Pe miile de credincioși cine îi ajută să învingă în ispite? Nu El?

3 *Te ridică la cădere.* Adesea, în slăbiciuni, cădem de oboseală, dar El, fiind lângă noi, ne ridică. Ne ține de mână, ne trece peste toate greutatele. Petru n'a căzut? Și nu El l-a ridicat?

III. TOVARAȘ PLIN DE IUBIRE.

Mai presus de toate, El e un prieten iubitor.

1. *În iubirea Sa, ne însoțește pe călătoria vieții.* Un prinț se împrietenise foarte mult cu un simplu soldat. La o paradă militară, prințul trebuia să meargă călare. El însă, a cerut voie să meargă alături de prietenul său.

2. *În iubirea Sa, ne primește în cerul Său.* Cerul e al Său, căci l-a câștigat la Golgota și după moarte ne primește la el acasă.

3. *În iubirea Sa, el vrea să petreacă veșnicia întregă cu noi.* El vrea să facă întotdeauna și copiii unii boier, care a dorit și a petrecut vacanța de vară în coliba unui coleg la o margine de pădure.

Duminecă, 12 Sept.

Rugăciunea

Textul: Luca 18:1—14.

Azi vrem să privim mai de aproape rugăciunea. Să învățăm a îndemna unii pe alții să ne rugăm mai mult. Aici iarăși se pot face mărturisiri de rugăciuni ascuțate.

I. CE E RUGĂCIUNEA?

Limba omenească e prea slabă să spună ce e rugăciunea, totuși putem spune că rugăciunea e.

1. *Descrierea sau povestirea stării și a dorințelor noastre.* În rugăciune spui ce te apasă, arăți rana ce te

doare. Arați rana care sângerează. Tot în ea spui ce dorești, planurile tale le faci cunoscute.

2. *E mulțumirea pentru ce ai primit dela El.* Cauți să-i fii recunoscător de ce ți-a dat.

3. *E calea de a-i face promisiuni.* În rugăciune îți arați hotărârile de a fi pocăit.

4. *E calea de a cere cele necesare.* Iie, când a fost lămând, a cerut de mâncare, Daniel a cerut scăpare, Israel ajutor și eliberare.

5. *E lauda ta pentru El.* Aici îți arați admirația ta față de El sau lucrările Sale.

II. DE CE ȘI CUM SĂ NE RUGĂM?

Iată răspunsul:

1. *Pentru că El vrea să recunoaștem micșinea noastră și Atotputernicia lui. Să-i arătăm că noi atărnăm de El.*

2. *Pentru că el dorește acest lucru.* El vrea să ne audă graiul, să mergem să-I vorbim, ca, prin aceasta, să ne apropiem de El.

3. *Pentru că El ascultă rugăciunile noastre.* Sigur dacă nu ai în ele cereri copilărești, ca și copiii, când au cerut să vadă un urs și când a ieșit ursul din pădure, era cât pe aci ca să-i mănânce. Un altul a cerut ca să aibă darul ca pe orice pune, mâna să se facă aur. Primind darul acesta, și fiind flămând, a mers să mănânce. Dar când a pus mâna pe pâine, ca s'a făcut aur. Și a trebuit să ceară ca altul să-l hrănească, altcum' murea de foame.

Trebuie să ne rugăm: 1. *Din inimă.* Să nu spui vorbe frumoase, dar nesincere. 2. *Neconștient.* Glasul tău să răsune într-una în cer. 3. *Stăruitor.* Ca femeia care se ducea la judecătorul nedrept.

III. CAND ȘI UNDE?

Vrei să știi vremea când să te rogi?

1. *Ori când.* Rugăciunea n'are fixat un timp al ei. Poți să te rogi dimi-

neața, la amiază și seara. Ziua și noaptea.

2. *Când vrea să stai de vorbă cu El.* Când sufletul ți-e încărcat, când cerul vieții ți-e înorat. Adesea, în viață, cauți un loc, unde, liniștit, să-i spui Lui durerea ta. Exact ca Iosif, la vederea fraților săi. Căuta un loc unde să plângă.

3. *Când te simți străin.* Roagă-te și El va veni să-ți răspundă. *Unde?* Nici aici rugăciunea nu are loc fixat. Poți să te rogi, în săli, sub cerul liber și în repaus sau lucrând. Daniel niciodată nu s'a rugat între lei. Isus nu s'a mai rugat niciodată pe cruce. Cu alte cuvinte în tot locul. Căci de pretutindeni se îndreaptă rugăciunea spre El. Cel mai favorabil timp e în liniște. Să vezi o ființă în floarea vârstei, pe genunchi, vorbind cu Dumnezeu, iar cerul ascultând, e cel mai frumos tablou, Biblia e plină de tineri cari s'au rugat. Roagă-te și tu.

Duminecă, 19 Sept.

Pocăința Ninivei

Textul: Ioan 3:1-10.

I. POCĂINȚA MOMENTANĂ.

Aici e un caz rar, dar posibil, când la prima și la singura predică, se pocăiește o cetate.

1. *La o predică nu prea frumoasă, dar amenințătoare.* Astăzi se fac atâtea predici; atâtea talent; atâtea îndemn la pocăință și nu se pocăiesc oamenii.

2. *Lipsa de amânare.* Inchipuiți-vă că cei din Niniva ar fi amânat numai pentru o lună, ce s'ar fi întâmplat? Predica spune că planul era, ca peste patruzeci de zi'e, să fie distruși. Un boiav a primit o doctorie pe care s'o ia imediat, însă n'a vrut s'o ia, lăsând-o pe a doua zi. Dar peste noapte a murit. Unui om i-a trimis un prieten o scrisoare urgentă și ca s'o cetească

imediat la primire, în care spunea că s'au hotărât mai mulți ca să-l omoare în noaptea aceea. El însă, în loc s'o cetească, a băgat-o în buzunar pentru a doua zi. Și noaptea a fost omorât.

3. *Nau căutat să vadă dacă e adevărat că vor fi distruși.* Ei se știau păcătoși și deci nu mai căutau să fie convinși de adevărul acesta. E interesant astăzi, cum unii, când le predici pocăința, ar vrea să o înconjoare pe motiv că nu sunt păcătoși.

II. POCAINȚA ADANCA.

Sunt unele persoane cari sunt pocăite pe jumătate. Ninivenii nu erau așa.

1. *Pocăința lor era umilitoare.* Regele s'a pogrorit de pe tron, poporul s'a îmbrăcat în sac și cenușă. S'au coborât pe treapta cea mai de jos. Femeia păcătoasă, care a venit la Isus, i-a spălat cu lacrimi picioarele. Apostolul Pavel trebuia să se pocăiască jos în țărână și nu pe cal.

2. *În pocăința lor, ei se recunosc-teau de mai păcătoși.* Acesta e o la-tură a pocăinței. Să te recunoști pe tine ca mare păcătos. Să vezi că ești cu totul în păcat.

3. *Pocăință amestecată cu rugăcu-ne.* La ei era duh sdrobot, o inimă frântă și glasul înălțat spre cer, ce-rând ietare. Fiul rătăcit, când s'a pocăit, nu s'a rugat în același timp?

4. *Pocăința unită cu postul.* Aici e o adâncime mare. Să postească cu mic și mare, pentru ca să le fie păcatele iertate.

III. POCAINȚA ADEVĂRATĂ.

Fără îndoială, pocăința lor era adevărată, căci:

1. *Dumnezeu a aprobat-o.* Pocăința a trecut zările, a ajuns la El. A cântărit-o și era bună.

2. *Pedeapsa a fost înlăturată.* Dova-da cea mai mare e aceasta. Era să

piară și au scăpat. Un crinial urma să fie spânzurat peste opt zile. El însă, făcu o cerere de grațiere către regele țării. A înaintat-o, dar n'a știut dacă a fost primită sau nu. A văzut că au trecut acele opt zile și n'a fost executat. De aici a văzut că cererea i se aprobăse.

3. *Au fost iertați.* Nu numai că au scăpat de acea pedeapsă, dar li s'au iertat și păcatele. Asta numai adevărata pocăință o aduce.

Duminecă, 26 Sept.

Bucuria în Domnul

Textu: Filipeni 4:4; Habacuc 3:17—18.

I. CAUZELE BUCURIEI.

La izvorul ei, nu e numai o singură cauză, ci sunt o mulțime.

1. *Căci e în Domnul.* Observați că în ambele texte e vorba de o bucurie, fiindcă e în Domnul. Pomul e verde, pentrucă e în pământ. Omului îi e cald pe timp de iarnă, pentrucă e în cameră caldă. În Domnul nu e nimic rău, necaz sau întristare.

2. *Mântuire.* Habacuc spune clar că e mântuit. „Dumnezeul mântuirii mele”, spune el. Se poate să scapi de păcat, de moarte și să primești viață și să nu te bucuri? Femeia păcătoasă, care a fost adusă la Isus, ca El să-i confirme judecata și s'o omoare, dar pe care El o iartă, o scapă, putea ea să nu se bucure? Un condamnat la muncă silnică pe viață și care e grațiat, nu va trăi viața sa în bucurie?

3. *Va merge în cer.* Isus a promis că va pregăti un loc pentru noi, sus, în casa Sa. Pavel spune că, suntem cetățeni ai cerului. Nu stărnește o mare bucurie faptul că știi că, trecând din viața aceasta, ai să mergi în cer, la Dumnezeu? În cer e numai bucurie. Apocalipsul spune, că acolo nu e plâns, lacrimă, necaz, etc. Deci acolo e numai bucurie fără sfârșit. Și

sigur un viitor așa de glorios, ne face ca și în prezent să fim, prin toate greutățile vieții, plini de bucurie.

II. NATURA BUCURIEI

Cercetați și vedeți cum e bucuria creștină.

1. *O bucurie veșnică.* Pavel îndeamnă pe Filipeni să se bucure întotdeauna. Ea ține în viață, dar trece și dincolo în veșnicie. Un sculptor a sculptat o statuie cu chipul unui rege. El însă, l-a făcut pe rege zâmbind. Și zâmbitor a rămas regele pe statuie cât a fost statuia.

2. *O bucurie nesgduită.* Observați, nici foametea, lipsa, paguba, sărăcia, mizeria, nimic în lume nu poate să birui bucuria pe care o are un copil al Domnului. Ce necazul vremelnice poate să mute din loc o bucurie ce nu va avea sfârșit? Într'un orașel trăia, într'o căsuță mică, un sărac cizmar, care era un credincios. Peste stradă locuia într'un castel un boier. În timp ce la curtea boierească era gălăgie, înjurături, în căsuța credinciosului răsunau cântări de bucurie. Cât era de sărac și totuși era bucuros!

3. *Bucurie reală.* Nu e prefăcută, nu e la suprafață, ci e pornită dinlăuntru, și se varsă în afară. „Râuri de bucu-

rie curg în inimă”, spune cântarea noastră. Ea e observată. Odată un servitor credincios s'a angajat în slujbă la un necredincios. El însă, nu spusese că e pocăit. După câteva timp stăpâna îl întrebă că nu e el un credincios? Ea a observat zâmbetul său, seninătatea sa, liniștea cu care el înfrunta orice greutate în viață.

III. ROADĂ BUCURIEI

Printre multele căstiguri ce le avem dela bucuria dobândită odată cu pocăința noastră, înșirăm:

1. *O viață frumoasă.* Înlănțuirea bucuriilor face din viața noastră o viață cerească. Fața unui mântuit se aseamănă cu fața unei înger. Bucuria fără sfârșit face ca viața noastră să fie fericită. Iată dar, că viața unui mântuit e mai frumoasă ca a unui nemântuit.

2. *Căstigm iubirea și prietenia altora.* O persoană veselă e iubită de oricine. Noi însuși nu putem să ne împrietenim cu cineva care e veșnic posomorât.

3. *Putem influența pe alții să vină la Isus.* Lumea va vedea că e bine să fii creștin și va căuta să se pocăiască, să vină la Isus și să dobândească „bucuria mântuirii”.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Intocmite de Iratele și sora D. Pascu

Duminecă, 4 Iulie.

Pe munte și în vie

Textul: I Impărați 19:1—18; 2:1—20.

Cuv. de aur: Psalmul 46:10.

EXPLICAȚIUNI: Iie a fugit spre miazăzi. Beerseba se găsește la partea de miazăzi a Iudeii, în marginea pustiuului. De aici a intrat în pustiu ea să nu-l găsească Izabela. Ienuperul e o plantă de pustiu, care are crengi foarte împrăștiate și frunze mari, cari produc o umbră răcoritoare în acel deșert călduros. De aici Iie a plecat mai spre miazăzi, până a ajuns tocmai în

Horeb, unde se arătase Dumnezeu lui Moise. (Vezi harta). Ezechelul, orașul unde își avea Ahab palatul, se găsește în dealurile dela apusul Iordanului, la miazăzi de muntele Tabor. Aici era via lui Nabot.

Invățături morale

1. Cauza disperării lui Iie a fost **PREA MARE INCREDERE ÎN MĂSURILE ASPRE.** Era oșosit de munca zilei, încântat de înflăcăraea poporului și deucidere proorocilor Izabelei și spera să petreacă în palatul lui Ahab în această noapte. Deodată

veni vestea că Izabela vrea să-l omoare. Aceasta l-a distrus. Să presupunem că el n'ar fi fugit, ci ar fi fost gata să moară pentru Domnul. De sigur poporul, care a văzut minunea pe Carmel, ar fi trecut de partea lui Ilie. Izabela ar fi fost înfrântă.

2. La Horeb Ilie a primit lecțiuni noi. El a învățat că, nu prin furtuni și tunete, CI PRIN VOCEA BLANDĂ și subțire, prin vocea dragostei, a umilinței și a bunătății, se poate birui.

3. Dumnezeu i-a dat aici o NOUA SPERANȚĂ. Lucrul său va birui. Izabela va fi înfrântă. Elisei, Hazael și Iehu vor nimici casa lui Ahab. Niciodată nu trebuie să pierdem speranța. Chiar dacă pentru un moment se pare că răul a biruit, trebuie să știm că totuși adevărul va învinge la urmă.

4. Ce mare păcat E LĂCOMIA! Câte palate și vie avea Ahab! Și totuși nu putea mânca și dormi pentru că nu avea via unui om sărac! Să nu poftești, spune o poruncă. Și pofta e mama tuturor păcatelor.

5. Ce REA POATE SĂ AJUNGA O FEMEIE! Cu o inimă fioroasă, și cu o nepăsare rece, ea ucide pe Nabot! Vai de cine are o astfel de soție! Și vai de femeia care ajunge condusă de un astfel de spirit!

6. Cel rău nu se poate bucura de roadele păcatelor sale. Ahab merge să ia via în primire. Dar vine Ilie și îi tulbură conștiința. În loc să se bucore, el e acum tulburat, conștiința îl muștră, sângele lui Nabot stăgă din pământ împotriva lui și el nu poate dormi și mânca. Păcatul promite, fericire și dă necazuri e cele mai mari.

Învățătorii sunt rugați să citească Inima Vechiului Testament, pagina 139—143, unde vor găsi mult material pentru lecțiune.

INTREBĂRI: 1. Despre ce am învățat în Dumineca trecută? 2. De ce a fugit Ilie în pustiu? 3. Din pustiu unde a mers? 4. Ce a învățat Ilie la Horeb? 5. În ce oraș era palatul lui Ahab? 6. A cui vie a dorit Ahab să o aibă? 7. Ce învățăm din viața Izabelei?

Pentru copiii mici

După seceta cea mare din țara Evreilor, a urmat o ploaie mare. Ilie, proorocul, s'a rugat Domnului și Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui. Când a ajuns acasă în palatul său, regele a povestit reginei cum s'a ru-

gat Ilie pentru ploaie și cum a ucis pe toți preoții păgâni. Regina Izabela s'a mâniat tare când a auzit cecece făcuse Ilie. Iată a trimis la el niște servitori cari să-i spună că Regina Izabela îl va ucide și pe el. Ilie s'a îmbrăcat repede, și-a luat toaagul și a pecat în pustiu. După ce a mers o zi întregă prin nisipul arzător cu picioarele goale, a flămânzit. A șezut lângă un copac, necăjit și-a pus capul în palme și a zis: „Doamne, acum aș vrea să mor, ca să nu mă mănească mereu păcatele Evreilor”. Apoi s'a culcat și adormit. Un inger a venit, l-a trezit și i-a adus de mâncare. Ilie a mâncat și a plecat din nou în pustiu. Soarele îi dogorea fața și mâini'e și nisipul fierbinte îi ardea picioarele. A mers 40 de zile până când a ajuns la un munte mare. Aici a intrat la umbră într'o peșteră. Domnul l-a întrebat: „Ce faci aici, Ilie?” Ilie a răspuns: „Doamne, aș vrea să mor. Am vrut să întorc inima Evreilor la Dumnezeu, dar ei se închină chipurilor cioplite de lemn și piatră”. Domnul i-a răspuns: „Tu nu vei muri. Dumnezeu are nevoie de viața ta și de înțelepciunea ta. Du-te și îndeplinește porunca Lui”.

Duminecă, 11 Iulie.

Ilie își sfârșește însărcinarea

Textul: I Impărați 19:19—21;

II Impărați 2:1—22.

Cuv. de aur: Isaia 41:10.

EXPLICAȚIUNI: Profeții lui Israel erau trimiși, direct ai lui Dumnezeu. Preoții și Levii erau dintr'o anumită seminție. Și tronul se moștenește din tată în fiu. Aceste numiri în funcțiuni de multe ori erau în legătură cu aprobarea poporului. Nu tot așa era cu profetii. Ei erau aleși de Dumnezeu din diferite seminții, din diferite părți ale țării și din diferite clase a'e poporului. Profetii se ocupau de viața religioasă, politică și socială a poporului.

1. ILIE REFORMATOR RELIGIOS. Sus pe Carmel, a cerut poporului, să aleagă pe cine vrea să servească. Acolo, a dovedit că Iehova este Domnul cerului și al pământului. Acolo a sfârșit pe preoții lui Baal și ai Astarteci. Ilie s'a interesat de progresul școlilor de profetii. Ele erau un fel

de seminarii de unde ieșeau cei mai vajnici apărători ai națiunii și religiei. Când i-a sosit vremea să plece din viață, după îndemnul Domnului cheamă ca urmaș pe Elisei, fiul lui Safat.

2. REFORMATOR POLITIC. Muștră pe Ahab și fiul său Ahazia, proorocindu-te sfârșitul. Rostește judecata împotriva Izabelei. Unge pe Hazael ca împărat peste Siria și pe Iehu ca împărat peste Izrael.

3. REFORMATOR SOCIAL. Sângele nevinovatului Nabot a glăsuț prin Iie. Ahab și cu Izabela având puterea absolută în mâinile lor, credeau că au dreptul să sugrume, pe ori cine s'ar împotrivi planului lor. Ei nu voiau să știe că fideare cetățean avea dreptul de proprietate, adică a cumpăra, a vinde, a avea avere. Ei au luat via lui Nabot omorându-l pe acesta.

Și Iie avea greul rol de a spune adevărul în toate împrejurările. Pentru acest fapt a treburat să suferă.

4. ILIE ȘI ELISEI. Elisei a fost fiul unor oameni bogați din Abel-Meitora, din Samaria, nu departe de ogorul Izreelului, din Galilea. El a fost un gospodar bine situat, cu avere multă și servitori. Iie l-a găsit afară la câmp, în urma plugului. Probabil că Iie l-a cunoscut mai dinainte. Pe vremea când a avut a face cu Ahab și Izabela, a trecut de multe ori pe lângă câmpul lui. Iie l-a invitat ca să-l urmeze, pe drumul greu de a vorbi adevărul în toate împrejurările.

5. ELISEI ȘI CHEMAREA LUI. Elisei a cunoscut importanța acestei invitațiuni. El a știut că serviciul la care este chemat, înseamnă separarea de familie, avere și reclamă o încredere neclintită în Iehova. Elisei s'a bucurat de invitațiunea lui Iie. El „a alergat după Iie”. Ce minunați sunt oamenii cari știu să alerge în slujba adevărului. Elisei, stăpănit de bucuria ce l-a cauzat-o această chemare, a tăiat boii și cu unelte de lucru a făcut o masă a bucuriei. Un slujitor al Domnului care nu găsește bucurie în slujba sfântă, nu va aduce mari foloase împărăției lui Dumnezeu.

Elisei a fost un profet pătimăș, și patima lui a fost sfântă. El a dorit să aibă îndoit duhul lui Iie. Aceasta este una dintre cele mai frumoase patimi. Să dorești să fii mai curajos decât altul, să alergi mai mult în lucrul sfânt decât altul, să dorești să suferi mai

mult decât altul. Și Elisei a primit acest duh. El a continuat opera moștenită de la Iie. El a fost părintele școalelor de profesii.

INTREBĂRI: 1. De unde a fost Elisei? 2. Ce ocupațiune a avut el? 3. Cu ce se ocupau profesii? 4. Pe cine a uns Iie de împărat peste Siria? 5. Dar peste Izrael? 6. A cui fiu a fost Elisei?

Fantru copiii mici

Domnul a vorbit lui Iie, spunându-i să nu-i fie frică de regina Izabela. „Du-te”, i-a zis Domnul, „și încoronează un rege în țara Evreilor și ia cu tine pe Elisei, tânărul, ca să fie ajutorul tău”. Iie a ascultat de vocea lui Dumnezeu și a plecat înapoi în satul lui Elisei. Tânărul Elisei nu era acasă. Tatăl lui era bogat și avea 12 perechi de boi frumoși. Iie s'a dus la câmp și l-a întâlnit pe Elisei. Și-a luat haina de pe umeri, a pus-o pe Elisei, apoi i-a zis: „Tu, fiul meu Elisei, de azi înainte vei fi un prooroc și vei veni cu mine să-i servești lui Dumnezeu”. Elisei s'a bucurat mult, a alergat acasă la părinții săi și le-a spus cele întâmplate. Apoi a tăiat 2 boi, l-a adus ca jertfă Domnului, a făcut foc cu jugul de pe grumajii boiilor, le-a fiert carnea și a dat-o celorlalți lucrători ca să o mănânce. Apoi s'a dus cu Iie să slujească Domnului.

Duminecă, 18 Iulie.

Profetul și generalul

Textul: I Impărați 5:1—19.

Cuv. de aur: Rom. 12:20—21.

EXPLICAȚIUNI: Regele Siriei locuia împreună cu generalul său Naaman în Damasc, capitala de atunci și de azi a Siriei. Damascul este unul dintre cele mai vechi orașe din lume. Se întinde pe coasta de miazăzi a lanțului de munți Anti-Liban. Deși este așezat în imediata apropiere de pustiu Arabiei, el are ape curgătoare ce trec prin mijlocul orașului, având de o parte și de alta casele cu grădinile lor frumoase pe acoperiș.

Naaman este puternicul general din Siria, iar Elisei este cunoscut, ca omul lui Dumnezeu. Cei doi, era în slujba zeilor, a căror mlațe degeaba o cerea, căci lepra lui nu se vindeca. Celălalt, era slesnicul în care ardea lumina Dumnezeului adevărat și care da

lumina celor din jur. Eisei a fost atât de popular încât îl cunoșteau și copiii. Cei buni îl ascultau, iar cei răi râdeau de el.

1. O ROABA CREDINCIOASĂ. Pentru acești doi oameni mari să se poată întâlni, Dumnezeu s'a servit de o fetiță. În casa lui Naaman din Damasc slujea cu credință pe stăpâni și pe Dumnezeu cerului o fetiță, pe care soartea o aruncase în ghiarele sclăviei. Fetița s'a ridicat prin devotament și muncă cinstită, până la inima stăpânei, cucerind-o. Cuvintele fetiței erau alese, ea nu a mințit niciodată pe stăpână, sau pe a. teineva. Ea nu a stricat nimic în casa în care a servit, și aceasta purtare a ei, a făcut-o să fie luată în serios fiecare cuvânt al ei. Cuvântul ei a fost primit totdeauna ca și o lumină venită din alte lumi, mai bune, mai curate.

Aceasta fetiță cunoscând pe Dumnezeu lui Izrael și pe Elisei, s'a grăbit să vorbească stăpânei despre minunile cari Elisei le face, cu ajutorul Dumnezeului său. Ea a arătat stăpânei, că acest profet a lui Dumnezeu este în stare ca să vindece lepra generalului. Ea a fost o străină, adusă cu sila din pământul ei, dar ea a înțeles să-și iubească pe stăpâni ei. Ea le povestea cum Elisei a vindecat apele, cum a înviat pe morți, și cum a știut ca să dea din puține pâini, la mulți hrană. Cuvintele ei, au fost cuvinte inspirate de credința pe care o avea în Dumnezeu, și au avut puterea ca să facă pe Naaman să plece pe drumul-lung, de pe care avea ea să se întoarcă cu o sănătate deplină, și cu o credință nouă, credința pe care o avea mica lui roabă. Ce minuni poate ea să facă o credință vie! Doamne, dă-ne mai multă credință în cuvintele și faptele noastre.

2. VINDECAREA LUI NAAMAN. Proorocul Elisei n'a ieșit afară să-l întâlnească pe Naaman, ci i-a trimis vorbă să meargă să se cufunde de șapte ori în Iordan. Generalul a fost un om mândru și s'a supărat că proorocul n'a ieșit să-l întâmpine. Mândria lui era să-l facă nedericit pentru toată viața. Și acest lucru se poate întâmpla la oamenii mândri, cari nu vor să știe de umilintă și de ascultare. Norocul lui vine iarăși dela cei mici și umili. Slujitorii lui știau să-i înfrângă mândria. Cuvintele lor blânde aveau putere convingătoare. El a ple-

cat la Iordan, din care a ieșit vindecat.

3. RECUNOȘTINȚA LUI NAAMAN. Dar imediat ce s'a vindecat s'a convins despre rătăcirea lui și s'a umiliț. Deși era pe deplin sănătos el n'a uitat pe omul care i-a dat sflatul bun. A fost un păgân, dar a avut o inimă frumoasă. A venit să mulțumească proorocului și să-i aducă darul. A venit și a făcut un vot că va sluji numai Dumnezeului pe care-l adoră roaba lui. Ce lecțiune predată de un păgân! El a venit ca în schimbul vindecării să-și dăruiască sufletul și averea sa. Ce facem noi pentru Isus care ne-a izbăvit nu numai trupul, dar și sufletul? Ne-a mântuit nu numai pentru viața aceas- ta, ci și pentru veșnicie

Dar Elisei nu primește darul. El se mulțumește că a putut arăta pe Dumnezeu cărui îi slujește. E mulțumit că a câștigat un suflet pentru viață.

Nu așa a fost Ghehazi, servul său. El a mințit și a înșelat pe Naaman și din cauza aceasta pedeapsa n'a întârziat să-l ajungă. Lepra lui Naaman s'a lipit de Ghehazi. Trebuie să știm că urmările păcatlor totdeauna ne vor ajunge.

INTREBARI: 1. Cine a fost Naaman? 2. Unde locuia Elisei? 3. De câte ori s'a cufundat Naaman în Iordan? 4. Cum s'au numit râurile Damascului? 5. Unde este situat Damascul? 6. Cum l-a chemat pe sluga lui Elisei?

Pentru copiii mici

Un împărat păgân, care nu se închina lui Dumnezeu din ceruri, avea un general foarte viteaz. El era frumos și puternic, dar suferia de mulți ani de lepră, o boală care-i aducea mult necaz. Soția lui avea o servitoare mică evreică. Ea l-a văzut pe stăpânul său că suferă din cauza bolii. Iubea pe stăpânii săi și le slujea cu credincioșie. Într-o zi ea și-a adus aminte că, acasă, la părinții ei, a auzit vorbindu-se despre un prooroc care slujea lui Dumnezeu și vindeca mulți bolnavi. A alergat la stăpâna ei și i-a spus: „În țara noastră trăește un om credincios, numit Elisei. Dacă Domnul meu se va duce la el, desigur îl va vindeca”. Soția generalului s'a dus și i-a spus lui tot ce a vorbit fetița. Generalul s'a pregătit, a luat cu el daruri scumpe, servitori, s'a urcat în trăsura lui frumoasă și a plecat în țara-

ra Evreilor. A întrebat de casa lui Eli-sei și, când a ajuns la el, proorocul i-a spus să se scalde în râul Iordan și se va vindeca. El s'a scaldat, s'a vindecat și s'a dus să mulțumească lui Eli-sei și lui Dumnezeu. Vedeti, copii, cum o fetiță mică a putut să scape dela moarte pe slăpânul său. Ea a fost credincioasă Domnului și iubitoa re

Dumireasă, 25 Iulie.

Oștile nevăzute

Textul: II Impărași 6:8—23.

Cuv. de aur: II Impărași 6:16.

EXPLICAȚIONI: Siria este în imediața apropiere a Izraelului. E așezată la miez-noapte de Palestina. Aici sunt cele două lanturi de munți, Anti-Libanii, dela poalele cărora se întinde pustiuul Arabiei la miezăzi, și Libanii, ce se coboară spre apus până în apele Mediteranei. Intre aceste două lanturi de munți se găsește o vale numită Silo-Siria, una dintre cele mai frumoase văi din Siria. Sirienii neavând destul pământ arabii, ar fi dorit să aibă Valea Iordanului, Câmpia Saronului și șesul Ezdraionului, unde se afla Izraelul și Nazaretul. Pentru aceste locuri, Sirienii de multe ori năvăleau să supună țara și se întorceau în țara lor cu bogății și robi. Astfel de năvăliri ale dușmanului, Dumnezeu le-a folosit ca să aducă pe poporul Său la umilință și la ascultare.

1. ELISEI OCHIUL ȘI URECHEA TĂRII. Partea cea mai mare a regiilor lui Izrael s'a abătut dela legea lui Dumnezeu, iar preoții statului le-au urmat păcatul și tăvălau altor dumnezei. În aceste momente, sufletul țării era Eli-sei. El a fost profetul lui Iehova și vorbea pentru adevăr. El n'a fost un simbrăș plătît de stat. El mergea cu profetii și fiii profetilor pe drumul sfânt. Amenințările profetilor falși, neglijența preoților l-au indignat, dar nu l-au descurajat. El a valorat în Izrael mai mult decât „carul lui Izrael și călărima lui”. Urechea lui era în legătură cu graiul Tatălui cereș. Și ochiul lui condus de lumina lui Dumnezeu putea să cunoască tainele ce se țesau în ascuns în Damasc. Și în felul acesta, din locul unde în care se afla își slujea țara și o apăra de rău.

Dacă dorim să slujim poporul între care trăim, dacă vrem să ne slujim

țara cu credință și folos, noi putem face aceasta din orice colț în care trăim. Trebuie însă ca viața noastră să fie în tovarășie cu Dumnezeu, trebuie să umblăm totdeauna în adevăr, trebuie să ne ținem departe de influența lumii.

2. ELISEI APARAT DE DUMNEZEU. El locuiește acum în Galileia, la Dotan. Regele Siriei trimite oastea ca să inconjure orașul și casa lui Eli-sei și să-l prindă. Dar Dumnezeu este scutul celor ce se tem de El. În acest scut s'au înfrânt totdeauna săgețile îndreptate împotriva credinciosului. Eli-sei o știe aceasta atât de bine, încât nu se sperie. El este calm în mijlocul zăugănitului de săbii. El își mângâie ser-vitorul speriat, arătându-i muntele plin cu cure și călăreți de foc, trimiși de Dumnezeu pentru apărarea lor. Eli-sei nu s'a rugat Domnului ca să-i arate lui carele și călăreții de foc, deoarece el credea în scutul și apărarea lui Iehova, fără să vadă acestea. S'a rugat ca sluga lui să le poată vedea. Un copil al Domnului trebuie să aibă siguranța adăpostului lui Dumnezeu. Această siguranță îl va face să meargă cântând pe cale.

3. ELISEI ȘI DUȘMANII LUI. Dumnezeu îi dă pe Sirieni în mâna lui Eli-sei, și el îi conduce până în mijlocul Samariei. Când și-au deschis ochii, au văzut că au căzut în mâinile aceluia pe care voiau să-l prindă și s'au speriat. Regele din Samaria voia să-i atace și să-i măceșească, dar Eli-sei nu-l lasă. Eli-sei avea un suflet deosebit de al oamenilor de atunci. El poruncește să se dea dușmanilor mâncare și adăpost, apoi să-i lase să plece. El a înțeles atunci că făcând bine unui dușman, grămădește cărbuni aprinși pe capul lui. El a știut pe vremea aceea că cei blânzi moștenesc pământul. El a știut, că biruința adevărată e aceea care se câștigă prin dragoste. Rezultatul unei asemenea biruinți: „Sirienii n'au mai venit să atace pe Izrael”.

Dacă dorești ca drumul tău să fie sigur încredințează-l Domnului. Dacă dorești ca să învingi pe dușman pentru totdeauna, învinge-l prin dragoste. Dacă vrei să câștigi pe pământ, caută să fii blând.

INTREBĂRI: 1. Unde locuia Eli-sei? 2. Cine erau dușmanii cari au voit să-l atace? 3. Ce fel de munți cunoaștem în Siria? 4. Cari sunt la miezăzi și

cari la miază-noapte? 5. Ce a făcut Elisei cu dușmanii lui? 6. Care a fost rezultatul procedurii său?

Pentru copiii mici

Impăratul păgân, despre care v'am povestit, a strâns o oaste mare și a pornit cu război împotriva Evreilor. Dar Dumnezeu are grijă întotdeauna de copiii Săi; deaceia i-a spus lui Eisei tot ce avea de gând să facă Impăratul. Când Impăratul a auzit această, a trimis o oaste mare, cu cai și cară, ca să-l prindă pe Elisei și să-l ducă legat rob, în palatul său. Disde-dimineață, când s'a sculat servitorul lui Elisei, a ieșit afară și a văzut oastea mare, caii și cară; s'a înspăimântat și a alergat repede în casă să spună lui Elisei ce a văzut. Elisei s'a așezat în genunchi și s'a rugat: „Doamne, închide ochii soldaților ca să nu vadă”. Iată, soldații au orbit. Elisei s'a dus și le-a spus: „Nu locuiește aici Elisei, veniți să vă duc la el”. Soldații au pornit după el. Elisei i-a dus la regele Evreilor și i-a spus: „Rege, să nu-i ucizi, ci să le dai de mâncare și să-i trimiți acasă”. Regele i-a ospătat pe soldații dușmanii și i-a trimis acasă. Lor le-a fost rușine și nu s'au mai întors niciodată să se lupte cu Evreii. Vedeți, copii, dacă răsplătiți răul cu bine, faceți din dușmanii voștri, prieteni.

Duminecă, 1 August.

Eroii casei Domnului

Textul: *Ezr. 3:8—13; 6:14—22.*

Hagai 1:1—15; 2:1—9.

Cuv. de aur: *Hagai 2:4.*

EXPLICĂȚIUNI: Păcatele poporului au făcut pe Dumnezeu să permită Asirienilor și Babilonienilor să-i ducă în robie. Poporul a avut profeti mari, ca Isaia, apoi Ieremia, dar încercarea lor n'a avut succes. Și poporul a trebuit să plătească păcatele lui cu robia. În anul 722 î. H. cade Samaria. Iar în 588 Ierusalimul. Întoarcerea Evreilor din robie s'a întâmplat între anii 538--536. În decursul acestui timp Ierusalimul a fost pustit, Templul lui Solomon dărâmat, iar vestii cântăreți din Sion, plângeau pe malurile Eufratului în sălciiile căruii își atârnavu harfele. Tot în timpul acesta cade Impărăția Asiriană și Babiloneană și-i ia locul

Impărăția Perșilor peste care domnește Cyrus.

1. DUMNEZEU DIRIGEAZA ISTORIA POPOARELOR. Când a văzut că poporul Său a beut paharu, până la fund, a adus la domnie pe Cyrus. În inima acestui Impărat Dumnezeu pune gândul să elibereze pe Evrei. El a dat poruncă chiar pentru reclădirea Templului, altădată atât de mărei, ridicat pe locul unde a fost a tădată. În provincia Iuda, în Ierusalim, precum și în Samaria, erau împrăștiati coloniști aduși de Asirienți și Babiloneni, cari amestecându-se cu rămășițele Evreilor, au ajuns un popor și o religie amestecată.

2. CEI CE S'AU ÎNTORS. Cyrus n'a silit pe Evrei ca să plece din regatul său, ci a dat voie acelor cari voiau să se reîntoarcă. Evreii în timpul robiei și-au făcut situație bună în împărăție. Au ajuns oameni bogăți în comerț și cu mare influență la curtea împărătească. Intre aceștia au fost, Daniel, Estera, Mardoheu, Neemia și alții. Desigur că Evreii cari au ajuns necredincioși, nu voiau să se întoarcă într'o țară pustie. Ei au preferat să trăiască în casele pe cari le-au clădit și belșugul pe care și l-au adunat. Ei au devenit oamenii cari au trăit numai pentru viața aceasta, fără să se gândească la veșnicie. Religia lor a devenit traiul cel bun. Dar din fericire s'au găsit oameni muți, credincioși, cari au dorit să se întoarcă în Patrie. În inima acestora trăia interesul pentru Templul lui Dumnezeu. Pentru această Dumnezeu era mai prețios decât averea și viața lor. Și viața lor o considerau în slujba Domnului. Intre aceștia au fost Zorobabel, Iosua și alții. Ei au plecat pe drumul cel lung, care a durat multe luni. Când au ajuns la Ierusalim, la apelul făcut de prooroci Hagai au început să reclădească Templul.

3. PIEDICI ÎN CALEA LUCRULUI. Ele totdeauna se ivesc și pot fi învinse câte odată mai ușor, altădată mai greu. Aceasta depinde de proveniența lor. Evreii au învins aceste piedici pentru că ele veneau din afară. Poporul era unit cu conducerea, și au dăruit toate ce'e necesare pentru continuarea lucrului. Atunci când piedicile împotriva lucrului pe care-l facem, vor veni din afară le vom înfrânge cu ușurință prin zel și unitate. Atunci însă, când ele vor veni dela cei dintre

noi, lupta va fi cu mult mai grea. Dar să nu uităm niciodată că Dumnezeu nu doarme, că Isus care merge înaintea noastră, a biruit toate și cu El și noi vom fi biruitori.

4. ROLUL TEMPLULUI. Germenul, care-i unia pe Evrei și-i făcea tari, a fost cu tul lui Iehova. Dela El venea lumina, puterea și belșugul. Atât timp cât ei se țineau strânși uniți în jurul Templului, au fost o putere neînvingă.

Când un popor își va alege ca temelia vieții lor pe Dumnezeu, când va lua de călăuză pe Isus, și ca îndrumător va lua Cuvântul lui Dumnezeu, atunci fericirea va fi apa în care se vor scă da.

INTREBARI: 1. Când a căzut Samaria? 2. Dar Ierusalimul? 3. Cine a fost împăratul care a eliberat pe Evrei? 4. Spune câteva nume dintre aceia cari s'au reîntors. 5. Cari au fost profesii dinaintea robiei? 6. Dece au ajuns Evreii în robie? 7. Spune câțiva oameni mari din timpul robiei.

Pentru copiii mici

Știi, copii, că Dumnezeu i-a iubit pe Evrei întotdeauna și i-a scăpat din mâinile dușmanilor. Totuși poporul Israel de multe ori a părăsit pe Domnul și s'a închinat chipurilor și icoanelor. Atunci Domnul s'a mâniat și s'a hotărât să-i pedepsească. A trimis un împărat mare cu oaste puternică, care i-a învins, i-a legat cu lanțuri și i-a dus în robie într'o țară străină. Aici au stat ei mulți, mulți ani, până când un împărat înțelept le-a dat voie să se reîntoarcă în țara lor. După ce s'au întors în țara lor, Evreii au început să-și clădească Templul cel mare dela Ierusalim, care fusese dărâmat și ars. Tot poporul a lucrat cu bucurie și cu cântece de laudă, preamărind pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui.

Duminecă, 8 August

Rugăciuni și planuri

Textul: *Neemia 1:1-11; 2:1-29.*

Cuv. de aur: *Ps. 27:14.*

EXPLICAȚIUNI: Primii cari au venit din captivitate, au fost Zorobabel, Iosua și alții. Ei au început zidirea Templului și au terminat-o. Mai târziu s'a întors Ezra și împreună cu alți Evrei, cari au primit din partea lui

Artaxerxes, Impăratul, daruri prețioase pe seama Templului din Ierusalim. La anul 445, s'a întors Neemia, care a început și sfârșit zidirea zidurilor din jurul Ierusalimului, curățirea poporului Evreu de tot ce se găsea străin între ei. Firul oamenilor, pe cari Dumnezeu i-a folosit ca să refacă Ierusalimul și poporul Evreu după captivitate, a fost Zorobabe, Ezra, Neemia.

1. NEEMIA LA SUSĂ. Astfel s'a născut capitala noului regat persan, unde Neemia a slujit la curtea împărătească. Bărbatul acesta s'a bucurat de mare trecere înaintea împăratului, și i-a fost încredințată slujba de paharnic. Pe vremea aceea, tronul se obținea prin crime, slujba de paharnic a fost încredințată numai unui om în care regele avea o deosebită încredere, că nimeni nu va putea să-i strecoare otravă în hăutură. Apoi paharnicul mai avea datoria ca să fie mereu vesel, pentru că atunci când regele este supărat, fața paharnicului să-l înveselească. Și Neemia a corespuns acestei misiuni. El credea în Dumnezeu părintilor săi, de care a fost sigur că este cu el și în robie. Și credința în acest Dumnezeu l-a făcut să ajungă unul dintre primii sfetnici ai împăratului.

2. NEEMIA ȘI PĂMÂNTUL PĂRINȚILOR SĂI. Din palatul ce plin cu toate bunurile, sufletul lui shura, purtat pe aripile gândului, până la Ierusalim, orașul visurilor sale. Oricâte ori avea timp liber, se plimba prin piața din centrul orașului, unde tăbărau caravanele ce veneau din Egipt și care treceau prin Palestina. Dela aceste trecători a înțeles starea tristă a Ierusalimului, ale cărui ziduri erau dărâmate și poporul din el expus ocării tuturor trecătorilor. Vestea aceasta a frânt inima lui Neemia, și nici belșugul din pa'at, nici trecerea, de care s'a bucurat înaintea împăratului, nu au putut să-l mângăie.

Ce frumos strălucesc acești oameni, cari deși au griji mari și dispun de tot ce poate înveseli inima unui muritor, ei știu să se întristeze adânc, când lucrul lui Dumnezeu nu merge bine. Ei sunt într'adevăr oameni mari, pentru că au reușit să-și creeze o situație bună pe pământ, dar ei par și mai mari, deoarece de acolo de unde au ajuns, se gândesc la neazurile poporului, în care sunt fericiți că fac parte.

3. ALEGEREA LUI NEEMIA. După cum Avraam a trebuit ca să aleagă pe vremuri, între câmpiile mănoase a.e. Mesopotamiei și Canaanul bântuit de foamete, după cum Moise a trebuit să aleagă între bulevardele umbrite de palmieri ale Egiptului, și pustiul ars de soare a Sinaiului, la fel a trebuit să facă Neemia. Și el a ales, după ce mai înainte a postit și s'a rugat sărăcia, pericole, năucă și jertfa.

4. NEEMIA ȘI DUMNEZEUL SAU. Dar Neemia nu ar fi putut face nimic cu puterea sa. Nu, pentru că planul pe care îl are nu depindea numai de el, ci în acea mai mare parte de împăratul. Dumnezeuul căruia se ruga Neemia, și Ezra împreună cu tot poporul, a atins în mod minunat inima împăratului și a împărătesei. Când Neemia le spune motivul întristării sale, nu numai că nu supără pe rege, ci îi cauzează plăcere cerându-i să-i permită să meargă acasă. Ii pune la dispoziție toate mijloacele cu care va fi în stare să desăvârșească lucrul.

Domnul Isus ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele, ca să ne asculte și ca să ne ajute. Să deschidem inimile noastre pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru câștigarea sufletelor la Hristos, pentru predicarea Evangheliei, și să căutăm a trăi o viață sfântă.

INTREBĂRI: 1. Care a fost capitale Persiei? 2. Cum s'a chemat regele care a domnit pe timpul lui Neemia? 3. Ce slujbă avea Neemia la rege? 4. De unde a știut împăratul că Neemia se gândește la poporul său? 5. Ce însemnătate avea slujba de paharnic?

Pentru copiii mici

În țara străină, unde au stat în robie Evreii, trăia un ministru evreu, numit Neemia, la palatul împăratului. Intr-o zi s'a întâmplat pe stradă cu câțiva cunoscuți evrei. Aceștia i-au spus că Ierusalimul, cetatea sfântă, a fost dărâmată de dușmani și Templul cel mare ars. Neemia, când a auzit, s'a întristat și s'a rugat zi și noapte Domnului. Împăratul l-a întrebat pentru ce e trist. Neemia i-a povestit tot ce a auzit dela prietenii lui și a rugat pe împărat să-i dea voie să se ducă în țara lui să ajute poporului să zidească orașul frumos. Împăratul îi iubea pe Neemia și i-a dat voie. Neemia s'a reîntors în țara lui și, călare pe un măgărus, a înconjurat orașul ca să vadă cât e de ruinat. Apoi a chemat

pe preoții și pe conducătorii poporului și le-a spus: „Dumnezeu mi-a spus ca să vin să vă ajut să zidiți orașul”. Toți s'au învoit și au început, mic și mare, tineri, copiii, femeii să lucreze la zidirea Ierusalimalui.

Duminecă, 15 August.

Reclădirea zidurilor

Textul: Neemia 3:1-8; 4:1-23,
6:10-16

Cuv. de aur: Ps. 124; 2-3,8.

EXPLICAȚIUNI: Drumul dela Susa până la Ierusalim a fost foarte lung. Mai lung decât drumul străbătut de Avraam și familia lui, dela Ur. Drumul a fost greu. Pe vremea aceea nu erau mijloace pentru transport, ca și azi. Cămila a fost trenul care mergea mai repede. Drumul era plin de pericole. Călătoria nu era așa asigurată, ca și azi. Chiar în vremurile noastre, cu toate măsurile moderne ținuturile acele sunt încă pline de pericole pentru cei ce le străbat. Cu toate acestea Neemia le-a străbătut și a ajuns acasă.

1. NEEMIA UN GENIU. Când a văzut că împăratul înclină ca să-l asculte, el s'a folosit de ocazie, croindu-și toate drumurile spre succes. A cerut o învoire pentru o durată lungă. Scrisori către dregătorii din Paestina și a cerut lemnul și cele necesare pentru clădirea zidurilor.

Ajunșând la Ierusalim, păstrează secret asupra planurilor pe care le are, se scoală noaptea, înconjură ruinele cetății, măsoară cât de mare este lucrul, apoi vorbește. Atunci când a ținut primul discurs în care și-a arătat planul în fața poporului, a început imediat lucrarea. În omul acesta parcă vedem pe Gheleon, care, străjuște noaptea lângă valul de lână, alege pe cei trei sute de ostași, spionează pe dușmani și apoi dă atacul. Atunci când dorim ca să începem un lucru, e bine ca întâi să ne rugăm și apoi să facem planul cât se poate mai exact.

2. PROGRESUL LUCRULUI. Lucrarea începută de Neemia a progresat atât de repede, încât vrăjmașii lor nici nu și-au dat seama că s'a terminat. Neemia a putut face acest lucru numai datorită organizării. A împărțit pentru fiecare familie porțiunea de lucru care trebuia să o facă. Chiar și femeile și fetele erau angajate în lu-

crarea aceasta. Găsim un tată care-și zidește porțiunea de zid cu fetele lui.

Progresul acesta ar fi fost stânjenit cu toată sânguința Evreilor, dacă Neemia n'ar fi organizat poporul și din punct de vedere militar. Dușmanii lor voiau ca să-i atace, să-i oprească din lucru, dar Neemia, odată cu uneltele de lucru, asează în mâna lucrătorilor și sabia și areul. Noi trebuie să lărgim hotarele împărăției lui Dumnezeu. În această lucrare noi suntem ajutați de Duhul sfânt. Duhul sfânt ne va ajuta pe fiecare ca să-și găsească 'ocul. Fiecare din noi trebuie să aibă ceva de făcut.

Copiii Domnului trebuie să știe că au două feluri de dușmani, văzuți și nevăzuți. Pentru ca să ne putem apăra, trebuie să cunoaștem Cuvântul Domnului și să ne rugăm neîncetat. Apoi trebuie să cerem înțelepciunea necesară ca să ducem lucrarea la bun sfârșit.

3. NEEMIA STARUITORUL. Unul din cele mai grele lucruri este ca să stai statornic în desăvârșirea unei opere până la realizarea ei completă. Neemia a fost unu' care a avut această calitate. Noaptea dormea cu tovarășii în cetate, ziua străjuia și îndemna pe ziduri cu curierii după el. Când vrăjmașii vreau să-l atragă prin violențe, le răspunde că nu are timp, deoarece e ocupat în lucru; în timp ce lucrarea s'a terminat spre gloria lui Dumnezeu și mântuirea poporului.

Noi trebuie să stăm tari la desăvârșirea unei lucrări pe care Dumnezeu ne-a ajutat să o începem.

INTREBARI: 1. Cine a fost Neemia? 2. De unde a avut Neemia material pentru lucru? 3. Cum a organizat Neemia lucrul? 4. Ce răspundea el dușmanilor când l-au chemat la ei? 5. Ce reformă a făcut Neemia?

Pentru copiii mici

Tot poporul, în trunte cu Neemia, lucra cu voie bună la zidurile dărâmate. Dar dușmanii lor îi batjoreau pe ei și pe Dumnezeu lor: „Voi, slabi și săraci, nu veți putea zidi case mari. Dumnezeul vostru nu este tare și bun! El nu vă va putea ajuta”. Dar Neemia îi încuraja mereu și le zicea: „Nu vă temeți de ei și să nu vă fie rușine de batjocurile lor”. Inșă dușmanii s'au sfătuit să vină cu arme, sulici și puști împotriva lor. Când a auzit Neemia, a spus bărbaților: „Mergeți acasă și

vă luați arme e”. Toți au alergat acasă, și au luat armele și au alergat din nou să clădească zidurile. Cu toții s'au bucurat când au văzut casele zidite și văruite frumos alb.

Duminică, 22 August.

Infruntând prigonirea

Textul: Evrei 11:32-40.

Cuv. de aur: Ps. 7:1.

EXPLICAȚIUNI: Apostolul se duce în timpul Vechiului Testament și în scrisoarea sa, ne poartă pe o alee lungă pe care sunt înșirate viețile unor bărbați și femei, de cari Dumnezeu nu s'a rușinat să se numească Dumnezeul lor și cărora le-a pregătit o cetate în cer, ca în Domnul Isus toți să se bucore de răsplată.

1. EROU POATE FI ACELA CARE CREDÎ. Acei ce nu cred, nu pot spera să ajungă eroi. Pentru a fi erou nu e nevoie absolută să mori într-o bătălie răpus de vreun glonte, sau altă armă ucigașă a inamicului. E adevărat că războaiele au dat ocazie să iasă la suprafață oameni credincioși, cum au fost Gheleon, Iefta, Debora, David și alții. Gheleon a crezut în Dumnezeu, s'a asigurat de prezența Lui. A crezut în dreptatea cauzei pentru care a plecat să lupte și a învins. Iefta, la fel, a plecat la luptă de lângă altarul care dovedește credința lui; și a cunoscut adevărul istoric pentru care merge la luptă. David aude pe Go lat bătându-și joc de Dumnezeul care era pentru el cea mai scumpă realitate. Aude cum înjură pe frații pe cari el îi iubea atât de mult și apoi pleacă cu o credință, care-l face biruitor. Istoria omenirii ne arată oameni pe care credința într-o cauză i-a făcut să ajungă biruitori.

2. EROI CIVILIZAȚIEI. Dar avem oameni cari au devenit eroi fără vărsări de sânge. Cr. Columb a plecat să străbată oceanul, mânat de credința că va ajunge dincolo de apă la pământ cu oameni și bogății. Și, dacă azi putem să trecem oceanul în câteva zile și a fost posibilă o Americă unde trăiesc azi atâția oameni, aceasta se datorește credinței și întreprinderii care a făcut pe Columb erou.

Mai în anii trecuți un învățat, cu numele Picard, s'a urcat în stratosferă cu speranța că va reuși prin între-

prinderea lui să aducă foloase științei. Toți eroii au devenit atare prin credința în punctul final al întreprinderii lor.

3. **EROII SPIRITUALI.** Apostolul ne spune că aceștia aveau o credință nestrămutată în următoarele adevăruri:

1. Ei credeau că pământul, cu tot ce prezintă el, nu este patria unde omul va trăi într'adevăr.

2. Ei credeau într'o viață mai lungă decât cea pământească și pe care apostolul o numea; cetatea cerească cu temelii tari. Și atât de siguri erau ei despre existența acestei vieți încât au considerat cele mai mari onoruri și bucurii pământești, ca pe niște gunoaie. Exemplu: Moise, părăsind Egiptul și Pavel, părăsind situația pe care o avea în poporul Iudeu. Singura realitate pentru ei a fost Dumnezeu și un singur scop urmăreau, desăvârșirea.

4. **INVATĂȚURI PENTRU NOI.** E frumos să poți purta un nume de erou, și mai ales să știi că ai deschis drumuri sau ai creiat mijloace pentru cari urmașii îți vor binecuvânta amintirea. Dar aceasta este o satisfacție mărginită. Moartea stinge orice bucurie sau fericire pământească. Cea mai mare fericire o constituie eroismul spiritual. Să poți trăi o viață în care Dumnezeu să-și găsească toată plăcere. Să poți ajunge să spui că „trăiesc dar nu eu, ci Hristos trăiește în mine”. Să te poți bucura de biruință atunci când poți striga cu David: „Doamne, la dreapta Ta văd desfătări fără de margini”. Să poți spune ca și Pavel: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința, deaceum mă așteaptă cununa neprihănirii”. Să poți vedea, ca și Ioan, râul de cristal al cărui isvor nu seacă nicicând. Pe un asemenea vârf înalt au strălucit biruitorii. De acolo ei au putut striga: „Moarte, unde-ți este bo'dul, iadule, unde-ți este biruința”.

INTREBARI: 1. Cine a fost Ieftai?

2. Cine a fost David? 3. Cu cine a mers Debora ia luptă? 4. Cine a descoperit America? 5. Ce este credința? 6: Unde s'a pocăit Pavel?

Pentru copiii mici

Ați auzit, copiii, de Samuel? El a fost fiul unei femei credincioase, numită Ana. Când a fost de 8 ani, mama lui l-a dus la Templu în Ierusalim. L-a dus înaintea preotului Eli și i-a spus: „Acesta e fiul meu, Samuel, pe care mi l-a dat Domnul și vreau să-l dau să slujească Domnului aici în Templu”. Preotul Eli l-a mângâiat pe obraji, l-a luat de mână și l-a dus într'o cameră mică unde s'au așezat în genunchi și Eli a mulțumit Domnului pentru acest copilăș. Apoi a binecuvântat pe mama lui Samuel și i-a spus ca să meargă liniștită acasă, căci Samuel se simte bine în casa Domnului pe care-L iubește și pe care-L va servi ca preot, după ce va muri Eli. Ana s'a reîntors acasă, iar Samuel a servit Domnului toată viața cu sfințenie.

Duminecă, 29 August.

Credincios lui Dumnezeu

Textul: Dan. 1:1—21; 2:1—49.
Cuv. de aur: 1 Corinteni 16:13.

EXPLACIȚIUNI: Timpul în care se petrece istoria lui Daniel, este timpul robiei de 70 de ani în Babilon. Nebucadnețar este eroul care a biruit pe Evrei și a ridicat împărăția babilonică la cea mai mare putere, care a durat aproape 100 de ani, și care a fost apoi supusă de Cirus, eliberatorul Evrei'or. Nebucadnețar a clădit Babilonul și l-a împodobit cu grădini atât de frumoase încât ele făceau parte din cele șapte minuni ale lumii. El a luat cu sine robi pe toți oamenii mai de seamă din Iudea, lăsând acolo numai sărăcimea care va munci pământul.

1. O ALTĂ FAZA A EROISMULUI.

În lecțiunea trecută am învățat despre eroul din războaie, eroul civilizației și eroul spiritual. Daniel însă, ne arată pe eroul care a reușit să se biruie pe sine. El știe că-i slujește unui Dumnezeu de trei ori sfânt și de aceea dorea să pună în fața acestui Dumnezeu un trup, o minte și un suflet curat. Dintre cuvintele frumoase cari s'au rostit despre Daniel, desprindem o frază care sună astfel: „Daniel s'a hotărât să nu se spurce cu vinul...” Daniel e convins că vinul spurcă pe om. Daniel n'a trebuit să dea bani pentru vin. El a avut toate beuturile din belșug. Și, pentru că s'a păzit de beutură, a reușit să obțină un trup mai frumos și o minte mai sănătoasă decât ceilalți tineri colegi. A reușit să se păstreze nevinovat de păcate mari. Beutura a fost totdeauna una din plăgile cele mai urâte și mai grozave. Daniel, știind aceasta, i-a declarat războiu acum câteva mii de ani. Urmășii Domnului Isus ar aduce un mare serviciu Evangheliei dacă ar declara războiu beuturii. Predicatorul Evangheliei, care nu se păzește de beutură, nu este la înălțimea chemării lui.

2. TOVARĂȘII LUI DANIEL.

Daniel a știut să-și aleagă prieteni. Omul este făcut ca să dorească societatea oamenilor. Și Daniel a dorit ca să aibă prieteni. Si-a căutat și a găsit prieteni cari aveau același ideal ca și el. „Tovărășia rea strică obiceiurile bune”. Și, din această cauză, Daniel fugea de tovarășia celor ce beau. Legătura între Daniel și tovarășii lui era credința lor comună în Dumnezeu. Orele lor de odihnă și înălțare sufletească au fost orele de rugăciune. Casa lui Daniel era cunoscută ca fiind casă de rugăciune. El și-a făcut ferestre spre apus, ca să poată privi cerul patriei sale ori de câte ori se ruga. Camera aceasta a fost bine cunoscută chiar dușmanilor.

O altă parte a idealului lor comun a fost iubirea de știință. Tinerii acești n'au învățat numai ca să satisfacă dorința Împăratului, ci pentru că găseau plăcere în studiu.

Proorocul lui Dumnezeu a spus că, poporul pierе din lipsă de cunoștință. Și de aici putem înțelege că poporul se ridică prin belșugul cunoștinței. Ei au învățat tot ce era folositor.

3. EXAMENUL ÎMPĂRĂTESC.

După trei ani de zile, împăratul a venit să țină personal, examenul. Examinarea consta din două părți. Una în ce privește înfățișarea lor trupească, din care Daniel și tovarășii lui au ieșit primii. A doua parte a fost în ce privește mintea lor. Împăratul a stat de vorbă cu ei despre toate lucrurile cari cereau înțelepciune și pricepere. Ei au cunoscut cerul ce! instelat mai bine decât toți. Au cunoscut istoria universală până în cele mai mici amănunte. Ei s'au priceput la organizarea și administrarea imperiului mai mult decât învățații din Babilon. Și când împăratul a terminat cu examinarea, a recunoscut că în Daniel și tovarășii lui este de zece ori mai multă știință și pricepere decât în ceilalți, cari au beut vin.

INTREBĂRI: 1. De unde a fost Daniel? 2. Cum s'au numit tovarășii lui? 3. În ce oraș au trăit ei? 4. De ce n'au vrut să bea vin? 5. Ce fel de oameni au fost prietenii lui?

Pentru copiii mici

Evreii au uitat de Dumnezeu și s'au închinat idolilor. Dumnezeu a trimis împotriva lor un împărat puternic păgân care i-a dus în robie. Câțiva tineri au fost duși la palatul împăratului ca să învețe carte. Printre ei era unul numit Daniel, credincios, cuminte și silitor la învățătură. Împăratul a poruncit să le ducă la masă bucate dela masa lui, vin tare și beuturi îmbătătoare. Dar Daniel și prietenii săi l-au rugat pe bucătarul împărătesc, ca lor

să le ducă numai verdețuri și apă. Ei voiau să trăiască o viață sfântă și să nu bea beuturi îmbătătoare. După 10 zile, bucătarul a văzut că ei sunt mai grași și mai frumoși decât ceilalți tineri cari beau vin. Împăratul i-a lăudat pentru înțelepciunea lor. Voi, copii, să nu beți niciodată vin, nici a tă beutură, ci numai apă, căci numai atunci veți fi sănătoși, rumeni la față și înțelepți.

Duminecă, 5 Septembrie.

Curajul în fața cuptorului

Textul: Daniel 3:1—30.

Cuv. de aur: Isaia 43; 2—3.

EXPLICAȚIUNI: Cei trei tineri din textul nostru, sunt tovarășii lui Daniel, despre cari am învățat în lecțiunea trecută. Ei aveau aceeași credință și viețuire ca și Daniel. Împăratul a dat acestor trei tineri, locuri de conducere. Nebucadnețar dorea să topească într-o singură credință diferitele popoare peste cari stăpânea. El credea că, prin această unificare, ve reuși să pună regatul pe o temelie tare. Acest lucru se încercă și azi în multe țări. Acest lucru nu a reușit atunci, și el nu va reuși nici azi, decât să dea loc la neînțelegeri și persecuții.

1. ÎMPĂRATUL ȘI PORUNCA LUI
In vremurile vechi împărății aveau putere absolută peste supușii lor și peste supușii lor și peste toate ce existau în împărăție. Toate veniturile curgeau în tezaurul împărătesc, de unde se plăteau funcționarii și armata cu ajutorul căreia cârmuia. Poporul n-avea drepturi, ci numai obligațiuni. Unii dintre acești împărați permiteau să li se aducă jertfe ca unor zei nemuritori. Mulți oameni de nimic se lungeau pe lângă ei ca să obțină posturi importante. Porunca împăratului era considerată ca o lege divină, care nu

putea fi modificată nici chiar de împărat. Cei ce nu se supuneau acestor porunci, erau sortiți morții, fără să se aibă în vedere meritele lor bune.

2. PORUNCA ÎMPĂRATEASCA ȘI ATITUDINEA CELOR TREI. Actul prin care popoarele dovedesc că primesc credința împăratului și se supun poruncii, era închinarea înaintea unui chip de aur ridicat în acest seop chiar de împărat. Cei trei tineri erau Evrei, urmașii lui Avraam, și Moise cari le-au dus de pe munte porunca lui Dumnezeu: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici să te închini lui”. Ei cunoșteau ca Dumnezeu numai pe Iehova, care a creat cerul și pământul, care ridică și coboară pe împărați și în a cărui mână se desfășoară firul vieții omenești. Cred că în toată împărăția nu se găseau oameni mai credincioși față de împărat ca și aceștia trei, dar, când a fost vorba să alegă între porunca pe care le-a adus-o Moise de pe Sinai și cea proclamată de crănicii din palatul din Babilon, ei au continuat a merge pe drumul sfânt de pe care nu s'au abătut niciodată. Ei au rămas credincioși lui Iehova. Alături de chipul de aur, puteau rămâne în palatul cu grădini minunate, puteau să aibă venituri îmbelsugate și onoruri până la moarte.

Dar, pe drumul pe care l-au ales, au întâmpinat răsul celor nebuni, pierderea tuturor desfătărilor pământești, mânia împăratului și moartea. Ei te-au aces însă, pe acestea din urmă, pentru că dincolo de ele au văzut cetatea cu temelii tari, pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru sufletele credincioase.

3. CUPTORUL DE FOC ȘI ATITUDINEA CELOR TREI. Pe acești trei fi putem privi ca pe eroii credinței, în fața cuptorului cu foc. Împăratul îi amenință cu grozăvia focului, le spune că nu este niciun Dumnezeu care să-i poată scăpa din mâna sa, dar cei trei sunt liniștiți, și răspund fără tea-

mă: „Dumnezeul nostru ne poate scăpa din foc și din mâna ta, o Rege... dar, chiar dacă nu ne va scăpa, noi nu ne vom închina chipului de aur”.

O credință mai clară ca aceasta nici-că se poate. Pavel apostolul ne spune că, „credința este o puternică convingere despre lucrurile cari nu se văd”. Dacă, pentru noi, muritorii, este o realitate sigură, atunci aceasta realitate este viața noastră. Acești tineri declară înaintea împăratului și a întregii lumi, că ei sunt în posesia unui lucru mai sigur decât viața, și că acest lucru sigur, este existența Dumnezeului pe care îl slujesc. Ei doreau să spună împăratului, că, atunci când este vorba se acagă între două lucruri sigure, atunci aleg pe cel mai mare, și acesta e Dumnezeu lor.

Ei s'au dus în foc cu viața lor, dar Dumnezeu pe care nu l-au văzut mai înainte, a venit ca să-i întâlnească și să-i mântuie. Și ei au ieșit din cuptor nevătămați, reușind apoi să facă pe rege să creadă în Același Dumnezeu căruia se închinau părinții lor, Avraam, Isaac și Iacov.

INTREBARI: 1. De ce nu voiau acești tineri să se închine chipului de aur? 2. Pe care câmpie a fost ridicat acest chip? 3. Ce voia Nebucadnețar să obține prin această închinare? 4. Ce s'a întâmplat când acești tineri au fost aruncați în cuptor? 5. Ce s'a întâmplat după ce au ieșit din foc?

Pentru copiii mici

Daniel și prietenii săi au învățat multe lucruri folositoare. Dar mulți păgâni îi pismuiau pentru că erau iubiți de împărat. Ei se purtau așa de bine, încât nu le găseau nici o vină. Odată la o mare serbare câțiva păgâni s'au uitat și au văzut trei prieteni de ai lui Daniel cari nu se închină la idoli. Imediat s'au dus la împărat și i-au spus: „Prietenii lui Daniel nu se închină idolilor noștri de aur”. Împăratul s'a supărat așa de mult, încât

a hotărît să-i arunce într'un cuptor aprins. Toți trei au fost aruncați în foc, dar Dumnezeu a fost cu ei în mijlocul flăcărilor și nu s'au ars. Împăratul i-a scos afară și s'a închinat Domnului sfânt pentru minunea ce a făcut-o.

Duminecă, 12 Septemvrie.

Curaț la rugăciune

Textul: Daniel 6:1—28.

Cuv. de aur: Ier. 1:8.

EXPLICIȚIUNI: Credința oamenilor în Dumnezeu se cristalizează pe măsură ce este pusă în lucru. Credința vie nu poate sta fără lucru. Pe măsură ce credința noastră va încerca lucruri mari, în aceeași măsură Dumnezeu ne va trimite binecuvântări. Un om al lui Dumnezeu ne-a lăsat următoarele cuvinte: „Încearcă pentru Dumnezeu lucruri mari și așteptați dela Dumnezeu lucruri mari”.

1. DANIEL ȘI SLUJBA SA. În timpul vieții lui s'au perindat mai mulți împărați la tron. Unii dintre aceștia erau creatori de împărății noi. Daniel a rămas omul de încredere al tuturor și a fost iubit de toți. Unul din motivele pentru care a fost iubit a fost acela, că el nu se amesteca în politică. El își îndeplinea cu credință slujba. Lucrul pentru el era o plăcere. El nu era omul care să facă lucrul numai pe jumătate, sau numai cât i se cerea, căuta pe toate căile să aducă cel mai mare folos posibil împărăției. Împăratul, văzând aceasta, l-a pus guvernator peste toată împărăția.

Copiii lui Dumnezeu nu-și pot îndeplini mai bine datoria de creștin ca și atunci când își îndeplinesc slujba credincios. Ei trebuie să se ridice peste cei alți prin muncă și sinceritate. Când vrăjmașii lui Daniel căutau un motiv ca să-l piardă, ei n'au găsit nici un lucru rău în ce privește serviciul său.

2. DANIEL ȘI RELIGIA LUI. Par-

tea cea mai învederată a religiei lui Daniel a fost rugăciunea. După cum aripile rândanteii reclamă aier și apa este patria peștelui, rugăciunea era viața sufletului său. Rugăciunea a fost pentru el o trebuință zilnică de care nu se putea despărți. În timpul orelor de rugăciune el se adăncea în Dumnezeu. În acest timp își vedea păcatele lui și ale poporului său. Învăța să cunoască tot mai mult slințenia lui Dumnezeu. În timpul rugăciunii vedea și pomenea Ierusalimul, orașul copilăriei lui. Atunci simțea mai mult nevoia și primea puterea de a ajuta pe poporul său.

3. **PORUNCA ÎMPĂRĂTULUI ȘI RELIGIA LUI.** Daniel și-a iubit Împăratul. Dar nu putea să fie nesmecher față de Dumnezeu. Cum a auzit că s'a semnat porunca prin care se oprea rugăciunea către alt Dumnezeu decât către Împărat Daniel și-a deschis ferestrele din nou și-a făcut rugăciunea lui regulată. Eu cred că el în timpul rugăciunii, cânta cântările frumoase despre Sion. Probabil că el știa să cânte și la instrument. Și când se ruga, sufletul lui se exprima pe toate căile posibile. Aceste ore de rugăciune atrăgeau prieteni și neamici pe sub ferestrele casei. Și când vrăjmașii lui l-au auzit rugându-se, s'au dus și l-au pârât Împăratului.

4. **DANIEL ȘI LEII.** Cea mai neuitată oră de rugăciune a lui Daniel a fost cea ținută în groapa leilor. Ea a durat o noapte întreagă. Deoparte îl priveau fiarele sălbatice, pe de altă parte îl întovărășea în rugăciune o ființă din lumea cealaltă. Ce frumos o fi sunat cântarea și rugăciunea unui om pământesc, secundată de un inger. Daniel n'a uitat această noapte niciodată.

5. **RASPLATA CREDINȚEI.** Împăratul a venit disdedimineață la groapă și a poruncit să fie scos afară. Daniel a putut să vadă pieirea dușmanilor săi, cari au vrut să-l piardă. A putut

să vadă cum religia și Dumnezeu! lui devine religia și Dumnezeu! împăratului și al statuului. Dumnezeu n'a părăsit niciodată pe cei ce s'au încrezut în El. Suferințele și greutățile prin cari au trecut, i-a oțelit și întărit pentru viață. Domnul Isus spune că Părintele Cerese se aseamănă cu un vier care curăță vița care rodește pentru ea să aducă și mai mult rod. „Doamne, dă-ne mai multă credință!” „Tu credință tare ești, ce lumea biruiești!”

INTREBARI. 1. În ce a constatat religia lui Daniel? 2. Cum s'a purtat el față de slujba sa? 3. Cine a venit în groapă cu Daniel? 4. Ce a spus regele când a venit la groapă dimineața?

Pentru copiii mici

Ați văzut, copii, cum Domnul a scăpat pe cei 3 tineri din cuptorul aprins. Împăratul, care îi iubea a murii, și a urmat după el un alt împărat. Dușmanii tinerilor au mers și la acest împărat ca să vorbească de rău pe Daniel. L-au învinuit că nu se închină idolilor. Împăratul a poruncit să fie aruncat în groapa leilor. Păgânii aceia răi l-au aruncat în groapă, dar Domnul a trimis un inger care n'a lăsat leii să se apropie de Daniel. Disdedimineață împăratul a alergat la groapă și a strigat: „Daniel, trăiești?” Daniel a răspuns: „Da, aici sunt împărate, Dumnezeu n'a scăpat din gura leilor”. Împăratul l-a scos din groapă și s'a bucurat; apoi a poruncit să fie aruncați acei oameni răi cart l-au vorbit de rău.

Dumincea, 19 Septembrie.

Tatăl nostru

Textu': Luca 15:1—32.

Cuv. de aur: Luca 11:13.

EXPLICAȚIUNI. Dumnezeu S'a descoperit în diferite forme oamenilor.

Oamenii slujeau pe Dumnezeu după felul cum l-au înțeles ei. Astăzi sunt părinți cari își sacrifică copiii aruncându-i crocodililor, pentru că ei cred că numai astfel vor primi iertare păcatelor. Și părinții cari fac aceste lucruri, o fac în toată sinceritatea. Desigur că cei ce fac astăzi asemenea lucruri, nu cunosc pe Dumnezeu cărui a ne rugăm și îi servim noi. Domnul Isus a venit și ne-a arătat pe Dumnezeu, ca fiind Tatăl nostru ceresc. În lexiciunea noastră, El ne arată pe Dumnezeu în trei parabole. El a folosit astfel de parabole ca să ne facă să vedem mai bine adevărurile spuse de El.

1. PĂSTORUL CARE-ȘI CAUTĂ OAIA. În această parabolă ni se arată ce fel de Dumnezeu avem noi. El se aseamănă cu păstorul care a avut o sută de oi și una i s'a rătăcit din turmă. Păstorul când observă lipsa ei, pleacă să o caute. Păstorul acesta nu se întoarce deloc înapoi decât atunci când o găsește. Păstorul acesta e atât de bun, încât ia oaia pierdută pe umeri săi, și o duce acasă. Acest păstor nu are o altă bucurie mai mare decât atunci când își aduce oaia, încă în viață, la staul. Dacă ni se întâmplă vreodată să nu avem bucurie, dacă în jurul nostru se pare că totul e întunecat, dacă Ispititorul a reușit să ne amăgească să păcătuim, știm că Tatăl nostru Cereșe e în căutarea noastră. Tatăl nostru se gândește la noi zi și noapte și El ascultă un strigăt sau un suspin din partea noastră. El vine ca să ne dea bucuria mântuirii, El vine ca să ne ducă la lumină, El vine ca să ne ierte și să ne vindece. Și ori de câteori o poate face aceasta pentru noi în cer se face bucurie mare între îngeri.

2. FEMEIA ȘI DRAHMA PIERDUTĂ. Femeia care a pierdut un ban este îngrijorată și-l caută. Pentru că să-l găsească, caută cu lumina în toate colțurile întunecoase. În căutarea lui

mătură și scutură întreaga casă până când îl găsește. Și după ce l-a găsit cheamă vecinile și se bucură cu ele. Părintele nostru cereșe se aseamănă cu această femeie. El caută și pe cel mai îndepărtat păcătos care nu s'a rugat și n'a mers la biserică niciodată. El caută și pe acela ale cărui picioare n'au umblat nicicând pe calea adevărului. Dacă tu ești păcătos care crezi că nu ai nici un bun în tine, Părintele cereșe te caută.

3. FIUL RĂTĂCIT ȘI TATAL SAU. Cel mai frumos tablou care ne arată pe Dumnezeu, este tabloul Tatălui îndurerat care-și așteaptă copilul pierdut, să vină acasă. Tatăl nostru care are un univers atât de mare și frumos se bucură mai mult de întoarcerea fiului Său pierdut, decât de întreg universul. Ne arată pe Tatăl așteptând cu dor clipa în care va vedea pe fiul rătăcit venind. Aici vedem pe Tatăl care aleargă în calea rătăcitului ca să-i scurteze chinul sufletului. Care își așteaptă fiul cu o haină nouă, inel și bucurie în casa lui.

Dar textul nostru ne arată și pe cel rătăcit pocăindu-se. Arată pe omul care în mijlocul nenorocirii'or își aduce aminte de Dumnezeu, de o viață sfântă, de moarte.

Vedem pe omul care dorește o schimbare a stării lui nenorocite și schimbarea aceasta o pune în legătură cu Dumnezeu, cu pocăința, cu veșnicia,

„Când ești în strâmtoare, eând toate'n jur se năruie;

„Când nu mai ai pe nimenii, aleargă la Isus”.

INTREBĂRI. 1. Cu cine seamănă Isus oaia pierdută? 2. Cu ce fel de păcătoși seamănă El dragma pierdută? 3. Cu ce se aseamănă Dumnezeu Părintele nostru? 4. Ce trebuie să facă oamenii cari își văd nenorocirea?

Pentru copiii mici

A fost odată un om bogat care avea doi băieți tineri. Cel mai mic a zis în-

tr'o zi tatălui său: „Eu aş dori tată, să-mi dai toți banii din moștenirea mea”. Tatăl său i-a dat. Atunci fiul tânăr și-a pregătit hainele și ghețele, a pus banii în buzunar; apoi a sărutat pe părinți și pe fratele mai mare și a plecat într-o țară străină. Acolo a început să-și cheltuiască toți banii până când nu i-a mai rămas nici un leu. În anul acela n'a plouat deloc, nici n'a crescut grâu și porumb, așa că nu avea pâine. Tânărul a flămânzit. S'a dus la un om din țara străină și l-a rugat să-l ia ca servitor. Omul l-a trimis să păzească porcii la câmp. Tânărului îi era tare foame și ar fi dorit să mănânce din roșcoavele pe cari le mânceau porcii, dar n'avea voie. Atunci și-a adus aminte că a greșit când a plecat de acasă, și a zis: „Mă voi duce acasă la tatăl meu și-l voi ruga să mă ierte”. Și a plecat. Tatăl său când l-a văzut ușa sdrențos, cu capul și picioarele goale, slab și bolnav, a plâns de miă și l-a sărutat. Plin de bucurie că a venit iarăși acasă, i-a adus haine noi și ghețe frumoase și i-a pregătit o mâncare bună. Tatăl cerea să bucură când cei păcătoși se întorc și se pocăiesc.

Duminecă, 26 Septembrie.

Frații noștri

Textul: Luca 6:27—36; Matei 18:15—27.

Cuv. de aur: Matei 23:8.

EXPLICĂȚIUNI. Intre Domnul Isus și Fariseii fălarnici a curs o luptă care s'a terminat numai când, El a murit pe Calvar. Acești Farisei, cari erau obișnuiți să privească pe ceilalți oameni ca necurați, nu puteau suferi pe Isus, care a fost prietenul vameșilor și păcătoșilor. El a venit din Galileia Neamurilor, și pentru acest motiv nu voiau să vadă nici un bine în El. Ideile și învățăturile Lui nu găseau loc în inimile lor egoiste. Descoperirea lui Dumnezeu făcută oamenilor, se ascăună cu semănarea bobului de grâu,

încoțirea lui, creșterea într'un fir verde, apoi în spic, și la urmă grâu în spic.

1. LEGEA MOZAICA ȘI LEGEA LUI HRISTOS. Legea pe care a adus-o Moise, ne arată pe Dumnezeul care poruncea să nu ucizi. Isus a venit să desăvârșească această lege spunând: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, iar dacă cineva te lovește peste o falcă, întoarce-i și pe cealaltă. În lumea antică, cei mari stăpâneau prin forță. Isus a venit să ne spună că cei blânzi vor moșteni pământul. A venit și ne-a arătat frumosul înălțării care nu se face apăsând pe cel slab, ci întinzându-i o mână de ajutor. Ne-a arătat că onoarea nu stă în a te lăsa servit, ci în a servi pe alții. Ne-a arătat că strângerea adevădată a averii nu se face furând, ci mai degrabă dăruind.

2. UNITATE FRĂȚIETATE. Domnul Isus a învățat și s'a rugat pentru unitatea ucenicilor Săi. El a spus că haina în care urmașii Lui vor străluci, poartă numele de unitate. Domnul Isus ne-a arătat un exemplu cum se poate realiza. Unitatea Lui cu Tatăl a fost veșnică, pentru că El a căutat totdeauna să facă voia Lui. Pavel, Apostolul, ne îndeamnă ca fiecare din noi să caute mai întâi foloasele altuia.

3. IERTAREA. Domnul Isus a știut, că până când vom trăi pe acest pământ laolaltă se vor ivi neînțelegeri între noi. Impăcarea trebuie să se facă în cel mai scurt timp posibil între copiii Săi. Prin iertare. În biserici s'a ivit un obicei care nu este biblic. Domnul Isus a spus: Atunci când fratele tău păcătuiește împotriva ta, mergi tu la el și te împacă. Iar când îți aduci aminte că frațele tău are ceva împotriva ta, crezând că l-ai jignit prin ceva, să-ți lași darul la altar și să mergi din nou tu la el și să te împaci. Domnul Isus n'a învățat niciodată să aștepti acasă venirea fratelui tău pentru ca să-și ceară

iertare. El a mai spus însă că, dacă fratele tău de șapte zeci de ori câte șapte greșeli îți va face într'o zi și vine umilit la tine după iertare, tu trebuie să-l ierți. Și aici din nou învățătura Lui te privește pe tine. Tu, trebuie să faci.

Tatăl nostru cerește în fiecare zi ne iară, și ne iartă de atâtea ori, fără să-i cerem iertare, El nici nu ne pomenește greșelile noastre. Copiii lui Dumnezeu trebuie să semene Tatălui lor. Cu cât mai mult vor semăna Lui, cu atât mai aproape vor fi de El. Domnul Isus a iertat pe Iuda când a venit la El în Ghetsimani și l-a numit prieten. Isus a iertat pe Petru, și i-a permis să se apropie de El după înviere. Domnul Isus Și-a încheiat viața iertând și rugându-Se Tatălui ca păcatele vrăjmașilor să fie iertate.

INTREBĂRI. 1. Cum să păstrăm unitatea noastră? 2. De câte ori trebuie să ierțăm pe fratele nostru? 3.

Care este creștinul mai bun: care cere iertare, sau de la care se cere iertare?

Pentru copiii mici

Intr'o după masă caldă de vară Domnul Isus a ieșit împreună cu prietenii Lui în stradă. Toți trecătorii s'au dus după El ca să-L asculte. O femeie, îmbrăcată frumos, a alergat la El, a căzut în genunchi și l-a închinat, și a zis: „Doamne, eu am acasă o fetiță mică, bolnavă greu. Eu o iubesc mult. Am auzit că Tu vindeci bolnavii. Te rog, fii bun, vino la mine acasă și vindec-o”. Domnul i-a spus: „Du-te acasă, fetița ta e vindecată”. Femeia a mulțumit și a plecat voioasă acasă unde a găsit fetița sănătoasă. Atunci Domnul s'a întors către ucenici și a zis: „Femeia aceasta nu e evreică, dar Eu iubesc pe oricine fel de om și vreau ca și voi să-i iubiți, căci toți sunteți frați”.

ȘCOALELE DUMINECALE

(Urmare din pag. 1-a)

Cea mai mare nevoie a bisericilor noastre este să organizăm școli duminicale și să găsim învățători pentru ele, cari să poată merge „mai adânc” cu cei ce vor, să facă parte în ele. Școli duminicale, cari să se roage mai fierbinte Domnului, școli duminicale, cari să cânte mai cu foc, școli duminicale, cari să citească mai mult cuvântul lui Dumnezeu, școli duminicale cari să derească a învăța despre Isus și a trăi ca și El. Și noi putem să avem aceste școli. Copiii noștri sunt în casele noastre și ei așteaptă să fie duși pe drumul pe care să-și trăiască întreaga viață.

Dacă predicatorii Evangheliei din țară noastră ar începe pen-

tru un timp de cinci ani, să-și îndrepte jumătate din lucrarea lor în această direcție, la sfârșitul acestui timp ei vor avea biserici populate și vii. Atunci ei vor veni la adunare numai cu gândul ca să-L vadă pe Isus. Cântările lor vor fi totdeauna noi, pentru că vor fi cântate de inimi mântuite, pentru slava Mântuitorului. Dar mai pe sus de toate, cei ce-i ascultă cum vorbesc și-i vor vedea cum trăiesc în fiecare zi, îi vor cunoaște că ei trăiesc cu Isus.

Doamne, ajută-ne ca să putem merge cu Tine mai „adânc”, în rugăciune, în sfințenie, în lucru.